

آخرین سربازان امریکایی پایگاه نظامی بگرام را ترک کردند

اطلاعات روز: چندین رسانه‌ی بین‌المللی به‌شمول رسانه‌های امریکایی گزارش کرده‌اند که آخرین دسته از سربازان امریکایی دیروز (جمعه، ۱۱ سرطان) پایگاه هوایی بگرام در...

صفحه ۲

دیدار محب با مشاور امنیت ملی روسیه: ناامنی در شمال افغانستان، ناامنی در روسیه و آسیای میانه را در پی دارد

صفحه ۲

سلطان جدید کابل؛

آیا توسل به دامن بیکه‌سالارانی مانند اردوغان برای همکاری با امریکا، می‌تواند به تقویت دموکراسی در جهان منجر شود؟

صفحه ۵

یادداشت روز

دوام حمایت‌های واشنگتن از کابل بی‌قید و شرط نیست

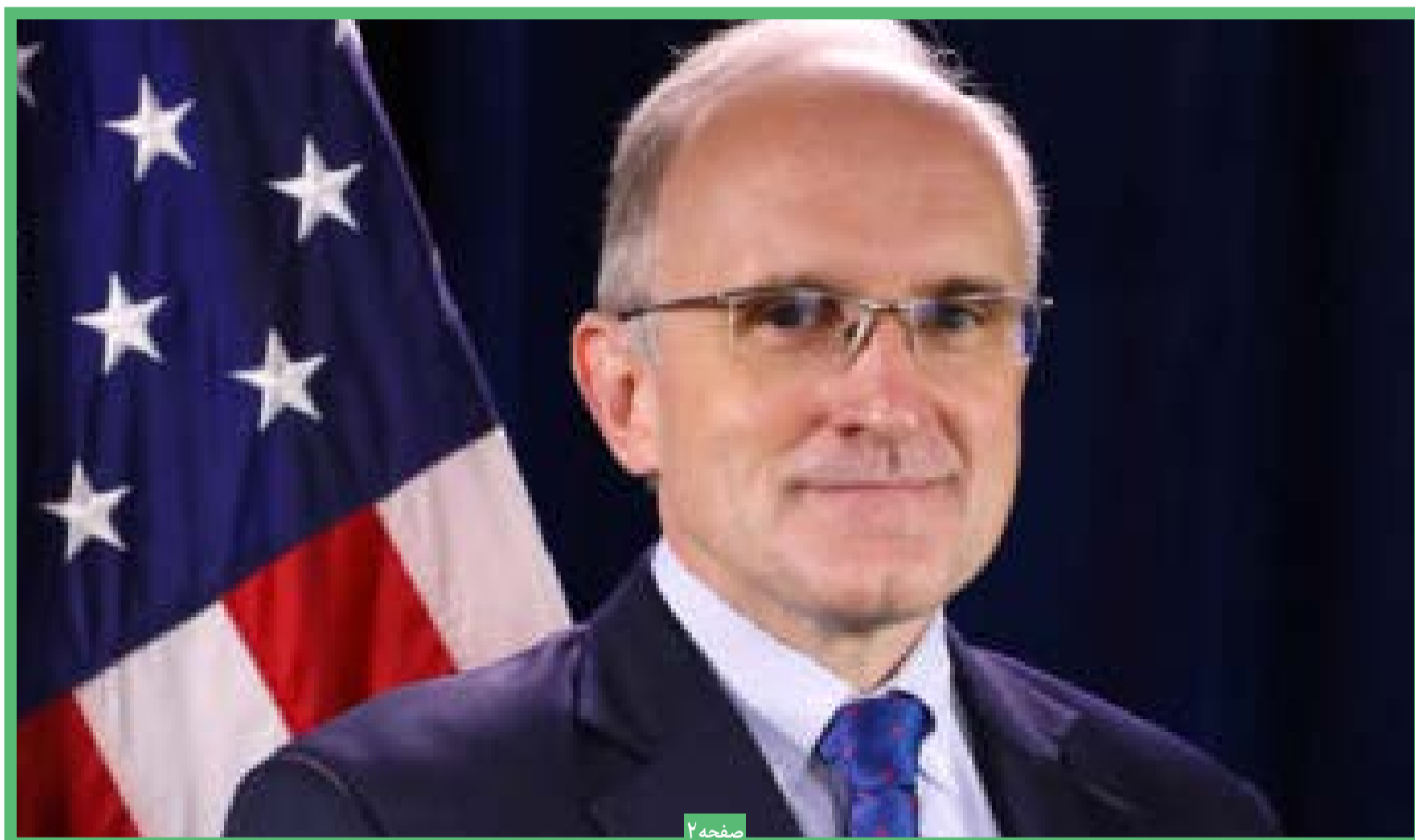
با پایان سفر هیأت بلندبالای افغانستان به واشنگتن، حکومت افغانستان مانور رسانه‌ای سهمگینی از این سفر روی دست گرفت. شبکه‌ی وسیعی از سخن‌گویان، مقامات سیاسی و آدرس‌های رسمی نهادهای دولتی در شبکه‌های اجتماعی و تلویزیون ملی افغانستان، این سفر را آغاز فصل جدیدی از مناسبات و روابط استراتژیک کابل-واشنگتن پس از خروج نیروهای خارجی از افغانستان تفسیر کردند.

هرچند که کمک‌های مالی، سیاسی و نظامی ایالات متحده به دولت افغانستان پس از خروج نیروهای خارجی از کشور، پیش از سفر هیأت افغانستان اعلام و تثبیت شده بود اما دولت افغانستان سعی کرد چنین بنمایاند که سفر رییس‌جمهور غنی به واشنگتن، دوام کمک‌های ایالات متحده از دولت افغانستان را تثبیت کرد. اعلام تعهد ایالات متحده به دوام حمایت‌هایش از نیروهای امنیتی ملی افغانستان، کمک‌های انکشافی و حقوق بشری و حمایت دوامدار از حقوق بشر، حقوق زنان و حقوق اقلیت‌ها در کشور...

۲

سفارت امریکا:

طالبان تلاش دارند با «خاموش کردن» رسانه‌ها، خشونت‌های‌شان را پنهان کنند

صفحه ۲

تجزیه

تیغ دوله‌ی بسیج مردمی؛ فرصت‌ها و چالش‌ها چیست؟

در برابر این گروه و بومی‌شدن امنیت را تنها گزینه‌ی دست‌رس می‌دانند و نوعی از استراتژی جنگی «همه‌کس به‌سوی جبهه و همه‌چیز در اختیار جبهه» را پیشنهاد می‌کنند. عده‌ی دیگر از آینده‌ی خیزش‌های مردمی و این‌که این نیروها خود به مخزن امنیت و نظم...

مسلح‌شدن مردم در ولایت‌های مختلف در برابر طالبان و ایستادن در کنار نیروهای امنیتی دو بحث را به راه انداخته است. برخی‌ها باتوجه به پیش‌روی و حملات گسترده‌ی گروه طالبان در نقاط مختلف کشور و سقوط تعداد زیاد ولسوالی‌ها به‌دست این گروه، مسلح‌شدن مردم

تجزیه

از میرزاوولنگ؛ زخم زندگی چهار خواهر و برادری که درمان نمی‌شود

غلام‌علی این روزها به هیچ کارش نمی‌رسد. البته مصروفیت او مثل آدم‌های خوشبخت از روی حال خوبش نیست، بلکه از بدبختی‌هایی است که چهارسال پیش روی سرش آوار شد. او در ۱۴ اسد ۱۳۹۶ پدر و مادرش را...

۳

تجزیه

اشرف غنی از سفر به امریکا چه به‌دست آورد؟

همزمان با شدت‌گرفتن روند خروج نیروهای خارجی از افغانستان و سقوط پی‌هم ولسوالی‌های ولایات شمالی افغانستان به‌دست گروه طالبان، سرانجام رییس‌جمهور اشرف غنی پس از ماه‌ها انتظار چراغ سبز واشنگتن را برای سفر به ایالات متحده امریکا و ملاقات با جو بایدن، رییس‌جمهور این کشور دریافت کرد. این سفر در هفته‌ی گذشته (۲۵ جون) صورت گرفت اما نه آن‌گونه که آقای غنی برای رسیدن به آن تلاش کرده بود. او می‌خواست در این سفر تنها باشد اما واشنگتن در صورتی با این سفر موافقت کرد که آقای غنی تنهایی به امریکا سفر نکند بلکه عبدالله عبدالله، رییس شورای عالی مصالحه ملی را نیز با خود ببرد.

اشرف غنی و عبدالله عبدالله در هفت سال اخیر در دو انتخابات ریاست‌جمهوری رقیب همدیگر بوده‌اند و هر دو بار پس از ماه‌ها جنجال...

بسته‌های ویژه اینترنتی برای
بلاک‌های رهائشی و خانه‌های انفرادی

AFGHANET

ادامه‌یادداشت‌روز

پشتوانه‌ی بزرگی برای افغانستان است. باوصف آن‌که نیروهای خارجی، به‌شمول نیروهای رزمی ایالات متحده، از افغانستان خارج خواهند شد اما مناسبات میان دو کشور و حمایت‌های واشنگتن از کابل به پیمان‌های چشم‌گیری ادامه خواهد یافت.

باوصف خروج نیروهای خارجی از افغانستان، کابل همچنان در صدر فهرست دریافت‌کنندگان کمک‌های مالی ایالات متحده قرار دارد. تنها نیروهای امنیتی افغانستان در سال جاری میلادی ۳ میلیارد دلار از ایالات متحده دریافت می‌کند. برای سال ۲۰۲۲، این کمک‌ها ۳۰۰ میلیون دلار افزایش خواهد داشت. اگر کمک‌های بشردوستانه، کمک‌های توسعه‌ای و دیگر کمک‌های مالی ایالات متحده به سکتورهای مختلف دولت افغانستان را نیز اضافه کنیم، این کمک‌ها در سال ۲۰۲۲ میلادی به حدود ۵ میلیارد دلار خواهد رسید. به این ترتیب افغانستان با فاصله‌ی بسیار زیاد (نسبت به کشور دوم) در صدر کشورهایی قرار می‌گیرد که کمک‌های مالی از طرف واشنگتن دریافت می‌کنند.

میزان کمک‌های دریافتی افغانستان از ایالات متحده در سال جاری و سال آینده، نشانگر وسعت روابط میان دو کشور است. با این وصف، کمک‌های ایالات متحده به افغانستان، آن‌قدر هم که تصور می‌شود، بدون حساب و کتاب و سخاوتمندانه نیست.

عبدالله عبدالله، تنها عضو هیأت بلندبالای افغانستان در سفر به واشنگتن بود که به صراحت اعلام کرد کمک‌های ایالات متحده و دیگر شرکای غربی کشور، مشروط به ایجاد اجماع سیاسی و ملی در وضعیت کنونی و تأکید بر مبارزه‌ی جدی و قاطعانه با فساد اداری است.

آقای عبدالله به صراحت از میزان تأکید مقامات امریکایی و مشخصاً جو بایدن بر ضرورت تعهد قاطعانه‌ی افغانستان به ایجاد اجماع و مبارزه با فساد اداری در بدل دریافت کمک‌های مالی این کشور پرده برداشت.

بنابراین، به همان میزان که دوام کمک‌های ایالات متحده به افغانستان برای نظام تعیین‌کننده و حیاتی است، از سوی دیگر، در صورت برآورده‌نشدن مطالبات و شروط پیشنهادی امریکایی‌ها، ممکن است این کمک‌ها و فصل جدیدی از روابط استراتژیک میان دو کشور که حلقه‌ی سیاسی رییس‌جمهور غنی سعی در برجسته‌کردن و تبلیغ آن دارد، خدشه‌دار شود.

عبدالله عبدالله گفت امریکایی‌ها در دیدارشان با هیأت افغانستان به صراحت گفتند افغان‌ها باید کمک کنند تا زمینه‌ی کمک‌کردن ایالات متحده و دیگر شرکای غربی افغانستان به آن‌ها فراهم شود. او در توضیح این سخن ادامه داد که افغان‌ها باید شرایط دریافت و دوام این کمک‌ها را، که ایجاد اجماع و مبارزه‌ی قاطعانه با فساد اداری است، فراهم کنند.

به این ترتیب، اگر دوام کمک‌های ایالات متحده به افغانستان را سرنوشت‌ساز و تعیین‌کننده‌ی آینده و سرنوشت بدانیم، ایجاد اجماع سیاسی فراگیر و مبارزه‌ی قاطعانه با فساد اداری توسط دولت افغانستان شروط دریافت و دوام این کمک‌هاست. به عبارت دیگر، خلق اجماع فراگیر و ملی و مبارزه با فساد، تعیین‌کننده‌ی آینده‌ی افغانستان در سال‌های پیش‌رو و چگونگی رقم‌خوردن سرنوشت کشور خواهد بود.

اطلاعات روز: مک کری، معاون سفارت امریکا در کابل به گزارش‌ها درباره‌ی حملات طالبان بر رسانه‌ها در شماری از ولسوالی‌های افغانستان واکنش نشان داده و آن‌را ناراحت‌کننده خوانده است. اظهارات آقای کری در این مورد دیروز (جمعه، ۱۱ سرطان) توسط راس ویلسن، سرپرست سفارت امریکا در کابل در یک رشته‌توییت مطرح شده است. طبق اظهارات او، گروه طالبان

تلاش می‌کند با «خاموش کردن» رسانه‌ها، خشونت‌های خود را پنهان کند. مک کری گفته است: «به نظر می‌رسد که آنان [طالبان] تلاش دارند رسانه‌ها را خاموش کنند تا تخریب زیرساخت‌های عامه، غارت و کشتار غیرنظامیان و سربازان افغان را پنهان کنند.» مک کری دو روز پیش نیز از گروه طالبان خواسته بود که خشونت

جاری را متوقف کنند و به میز مذاکره برگردند. او گفته بود: «ما گزارش‌هایی از تعرض و حملات هدفمند طالبان بر غیرنظامیان را از رسانه‌ها و منابع دست‌اول در افغانستان می‌بینیم. از طالبان می‌خواهیم که خشونت جاری را متوقف و به میز مذاکره برگردند.» این درحالی است که همزمان با خروج نیروهای خارجی از افغانستان، طالبان نیز حملات‌شان را برای تصرف

ولسوالی‌های بیشتر افزایش داده‌اند. این گروه تا کنون بیش از ۸۰ ولسوالی را تصرف کرده‌اند، اما برخی از این ولسوالی‌ها را نیروهای امنیتی و دفاعی دوباره پس گرفته‌اند. طالبان در برخی از ولسوالی‌ها، دست به تخریب تأسیسات عامه زده‌اند. در شماری از ولسوالی‌ها نیز گزارش شده است که طالبان به رسانه‌ها اجازه‌ی فعالیت را ندادند.

طالبان تلاش دارند با «خاموش‌کردن» رسانه‌ها، خشونت‌های‌شان را پنهان کنند

سفارت امریکا:

آخرین سربازان امریکایی پایگاه نظامی بگرام را ترک کردند

امریکایی تأیید کرده بود که روند خروج نیروهای کشورش از افغانستان تا چند روز آینده تکمیل می‌شود، اما دسترسی به حدود ۶۰۰ سرباز برای تأمین امنیت سفارت و کارمندان مطرح است.

همزمان با این، خبرگزاری فرانسه و اسوشیتدپرس نیز به نقل از مقام‌های نظامی امریکا خبر خروج کامل نظامیان امریکایی از پایگاه نظامی بگرام را تأیید کرده‌اند. خبرگزاری فرانسه گفته است که دیگر نیروهای ناتو نیز از این پایگاه خارج شده‌اند.

خبرگزاری فرانسه در مورد تحویل دادن پایگاه بگرام به نیروهای افغان اشاره نکرده، اما اسوشیتدپرس گفته است که این پایگاه رسماً به نیروهای امنیتی و دفاعی افغان تحویل داده شده است.

گروه طالبان خروج نیروهای امریکایی از پایگاه بگرام را یک گام مثبت خوانده و از آن استقبال کرده است. این گروه بر خروج تمام نیروهای خارجی از همه بخش‌های کشور تأکید کرده است.

پایگاه بگرام بزرگ‌ترین پایگاه و مرکز قدرت نظامی نیروهای امریکایی در طول ۲۰ سال حضور آنان در افغانستان بود. به گزارش بی بی سی فارسی، این پایگاه در اوج حضور نیروهای امریکایی در افغانستان، تا ۱۰۰ هزار سرباز را در خود جای داده بود.

ایالات متحده امریکا و متحدان این کشور در سازمان پیمان اتلانتیک شمالی (ناتو) قبلاً گفته بودند که روند خروج نظامیان‌شان از افغانستان تا ۱۱ سپتامبر سال جاری میلادی کامل می‌شود. تا

کنون شماری از کشورها از جمله آلمان، ایتالیا و... نیروهای‌شان را به‌صورت کامل از افغانستان خارج کرده‌اند.

خروج نیروهای خارجی از افغانستان به نظر می‌رسد بر فضای جنگی در افغانستان نیز تأثیر گذاشته است.

عبدالله عبدالله، رییس شورای عالی مصالحه‌ی ملی افغانستان نیز در آخرین اظهارات خود به این مسأله اذعان کرده و گفته است که طالبان از خروج نیروهای خارجی به‌عنوان یک خلا استفاده کرده و به حملات‌شان شدت بخشیده‌اند.

طالبان از اول ماه می تا کنون بیش از ۸۰ ولسوالی را تصرف کرده‌اند. شماری از این ولسوالی‌ها از سوی نظامیان افغان به حمایت نیروهای خیزش مردمی از کنترل طالبان آزاد شده است.

دیدار محب با مشاور امنیت ملی روسیه:

نامنی در شمال افغانستان، نامنی در روسیه و آسیای میانه را در پی دارد

براساس خبرنامه، دو طرف در مورد چشم‌انداز افزایش همکاری در زمینه‌های صلح، امنیت، مبارزه با تروریسم، مقابله با مواد مخدر بین دو دولت و افزایش مشورت‌ها میان وزارت‌های دو کشور گفت‌وگو کرده‌اند. آنان روی نیاز به آتش‌بس اضطراری، آغاز مذاکرات صلح، پایان جنگ و موجودیت یک افغانستان مستقل، حاکم و خودکفا نیز تأکید کرده‌اند. همچنین، مشاوران امنیت ملی دو

اطلاعات روز: حمدالله محب، مشاور امنیت ملی کشور در جریان سفرش به روسیه، با نیکولای پاتروشیف، مشاور امنیت ملی آن کشور دیدار کرده است. دفتر شورای امنیت ملی در خبرنامه‌ای گفته است که این دیدار دیروز (جمعه، ۱۱ سرطان) انجام شده و دو طرف برای حمایت و تقویت اهداف مشترک امنیتی در منطقه اعلام آمادگی کرده‌اند.

کشور گفته‌اند که افزایش ناامنی در شمال افغانستان می‌تواند افغانستان، روسیه و کشورهای آسیای میانه را با تهدید مواجه کند. این درحالی است که نمایندگان کشورهای آسیای میانه نیز دو روز قبل در نشست مجمع پارلمانی امنیت دسته‌جمعی در شهر دوشنبه، پایتخت تاجیکستان، افزایش تحرکات نظامی طالبان در شمال افغانستان را برای امنیت

منطقه نگران‌کننده خوانده‌اند. آنان از گروه طالبان خواسته‌اند که به میز مذاکرات صلح برگردد. حمدالله محب، مشاور امنیت ملی کشور دو روز قبل به‌منظور گفت‌وگو با مقام‌های بلندرتبه‌ی روسیه به مسکو رفت. دفتر شورای امنیت ملی گفته است که آقای محب با مقام‌های روسی در مورد همکاری‌های مشترک امنیتی و دیگر موضوعات بحث می‌کند.

ستایش و تأکید؛

«دولت افغانستان برای جلوگیری از قاچاق انسان و بچه‌بازی بیشتر تلاش کند»

اطلاعات روز: سفارت امریکا در کابل اعلام کرده است که علی‌رغم تلاش‌های دولت افغانستان برای پاسخگویی مجرمان قاچاق انسان، هنوز هم برای جلوگیری از قاچاق انسان، پایان دادن به بچه‌بازی و جلوگیری از جذب کودکان در صفوف نیروهای امنیتی به اقدامات بیشتری نیاز است.

وزارت خارجه‌ی امریکا به تازگی گزارش سالانه‌اش در مورد قاچاق انسان را منتشر کرده است. براساس این گزارش، افغانستان همچنین در ردیف سوم جهانی از نظر قاچاق انسان باقی مانده است. سفارت امریکا در صفحه‌ی فیسبوک نوشته است: «ما تلاش‌های واضح دولت افغانستان را برای پاسخگویی مجرمان قاچاق انسان به‌ویژه افرادی دارای سمت‌های رسمی دولتی را می‌ستاییم، اما باید اقدامات بیشتری برای جلوگیری از قاچاق انسان، محافظت از قربانیان، پایان دادن به بچه‌بازی و جلوگیری از جذب کودکان به‌حیث سرباز در صفوف نیروهای امنیتی، صورت گیرد.»

وزارت خارجه‌ی امریکا در گذشته نیز با نشر گزارش سالانه زیر عنوان «قاچاق انسان» گفته بود که سوءاستفاده از کودکان و بچه‌بازی در نیروهای امنیتی افغان وجود دارد، اما هرگز افسران به‌خاطر بچه‌بازی در افغانستان مورد پی‌گرد قرار نگرفته‌اند.

این وزارت همچنین گفته بود که برخی قربانیان قاچاق در ازای پی‌گیری پرونده‌ی‌شان مجبور به رابطه‌ی جنسی می‌شوند و شماری از افراد پولیس، به‌ویژه فرماندهان در پاسگاه‌های دورافتاده، کودکان را برای بچه‌بازی استخدام می‌کنند.

وزارت داخله‌ی افغانستان در آن زمان در واکنش به این گزارش وزارت خارجه‌ی امریکا گفته بود که در این زمینه اصلاحاتی به میان آورده و اقدامات عملی را نیز آغاز کرده است. بچه‌بازی در کد جزای افغانستان جرم گفته شده است. بر همین اساس، وزارت عدلیه‌ی کشور در ماه ثور سال جاری اعلام کرد که ۲۱ قضیه‌ی بچه‌بازی در دادگاه‌های کشور زیر کار است.

نگرانی از سطح بلند خشونت‌ها؛

وزیران دفاع افغانستان و امریکا تلفنی صحبت کردند

اطلاعات روز: درحالی که جنگ شدید میان نظامیان دولتی و جنگ‌جویان گروه طالبان در بخش‌های مختلف کشور ادامه دارد، وزیران دفاع افغانستان و امریکا در مورد همکاری‌های استراتژیک و نظامی میان دو کشور تلفنی صحبت کرده‌اند.

وزارت دفاع افغانستان در خبرنامه‌ای گفته است که این تماس تلفنی شام پنج‌شنبه، ۱۰ سرطان انجام شده است.

به نقل از خبرنامه، لوید آستین، وزیر دفاع ایالات متحده‌ی امریکا بلند رفتن سطح خشونت‌ها از سوی طالبان را نگران‌کننده دانسته و خشونت را مانعی برای رسیدن به یک تفاهم همه‌جانبه عنوان کرده است.

وزیر دفاع امریکا همچنین در این تماس تلفنی بر اهمیت استفاده از فرصت مذاکرات و گفت‌وگوهای صلح برای دست‌یافتن به صلح دائمی در افغانستان تأکید کرده است.

لوید آستین در عین حال، نقش «فعال و برجسته»ی نیروهای امنیتی و دفاعی افغانستان را در سرکوب تروریسم «تحسین‌برانگیز» خوانده است. او در ادامه گفته است که امریکا به همکاری‌های درازمدت با نیروهای دفاعی و امنیتی افغانستان در بخش‌های تمویل، تجهیز و آموزش مسلکی و مشارکت پایدار با حکومت و مردم افغانستان متعهد است.

در همین حال، بسم‌الله محمدی، سرپرست وزارت دفاع کشور ضمن قدردانی از همکاری‌های دوامدار امریکا با مردم و حکومت افغانستان در راستای تمویل، تجهیز و آموزش نیروهای دفاعی و امنیتی این کشور، بر ادامه‌ی همکاری‌های هدفمند دو کشور در راستای مبارزه با تروریسم بین‌المللی تأکید کرده است.

این درحالی است که همزمان با خروج نیروهای خارجی، جنگ در افغانستان نیز شدت گرفته است. طالبان در دو ماه اخیر حدود ۸۰ ولسوالی را تصرف کرده‌اند. نظامیان دولتی به کمک نیروهای خیزش مردمی توانسته‌اند شماری از این ولسوالی‌ها را از کنترل طالبان آزاد کنند.

اشرف غنی از سفر به امریکا چه به دست آورد؟

الیاس نواندیش

بیانیه‌ای گفت که امریکا به کمک‌های اقتصادی خود به افغانستان ادامه خواهد داد تا صلح و آینده‌ی باثبات در این کشور تأمین شود. براساس این بیانیه، کمک‌های امریکا به افغانستان شامل کمک‌های بشردوستانه، کمک‌های صحتی برای مبارزه با ویروس کرونا و کمک به نیروهای امنیتی و دفاعی افغانستان می‌شود.

فصل نو روابط

حکومت افغانستان تاکنون تلاش کرده است دستاوردهای سفر رییس‌جمهور و هیأت همراهش به امریکا را بزرگ و مهم جلوه دهد. مقام‌های حکومت در نشست‌های خبری و گفت‌وگوهای اختصاصی با رسانه‌ها اذعان می‌کنند که پس از خروج نیروهای خارجی از افغانستان فصل نو روابط میان دو کشور آغاز شده است.

وحید عمر، مشاور ارشد و رییس عمومی اداره ارتباطات عامه و استراتژیک ریاست‌جمهوری روز سه‌شنبه (۸ سرطان) در یک نشست خبری در کابل درباره سفر هیأت افغانستان به واشنگتن به خبرنگاران معلومات داد و گفت که استقبال بی‌سابقه‌ی ایالات متحده امریکا از هیأت افغانستان، نشان‌دهنده‌ی دوستی پایدار میان دو کشور است و «این نوع پذیرایی، برداشتی را که گویا افغانستان دیگر در محراق توجه امریکا نیست، باطل ساخت.»

آقای عمر در این نشست گفت: «پیام رییس‌جمهور ایالات متحده امریکا، رهبری مجلس سنا و مجلس نمایندگان آن کشور در دیدار با هیأت افغانستان این وضاحت را داشت که امریکا افغانستان را تنها نمی‌گذارد، رابطه‌ی امریکا با افغانستان استراتژیک است و بیرون‌شدن نیروهای این کشور از افغانستان به معنای ختم این رابطه نیست بلکه این رابطه تقویت می‌یابد.»

از طرف دیگر، سفر رییس‌جمهور غنی به امریکا در حالی انجام شد که گفت‌وگوهای صلح با طالبان ماه‌هاست به بن‌بست رسیده است و برخلاف توقع از این مذاکرات، جنگ در کشور شدت گرفته است. علاوه بر این، رهبری حکومت افغانستان تاهنوز قادر به ایجاد یک اجتماع سیاسی قوی در خصوص مذاکرات صلح در صف جمهوری اسلامی افغانستان نگردیده است؛ چیزی که برای موفقیت روند صلح ضروری خوانده می‌شود و مقامات امریکایی نیز بارها گفته‌اند اجماع سیاسی باید در داخل افغانستان شکل بگیرد.

عبدالله عبدالله، رییس شورای عالی مصالحه ملی با وصف تأیید گفته‌های مقام‌های حکومتی، اما روایت متفاوتی از سفر هیأت افغانستان به امریکا دارد. آقای عبدالله روز چهارشنبه (۹ سرطان) در ششمین نشست کمیته‌ی رهبری شورای عالی مصالحه ملی افغانستان گفت که «پیام امریکا واضح بود. آن‌ها گفتند که از نظام و نیروهای امنیتی افغانستان حمایت می‌کنند اما خواستار اجماع سیاسی و مبارزه‌ی جدی و صادقانه با فساد بودند.»

دو روز پیش از آن نیز آقای عبدالله گفته بود که «سران امریکا، به‌ویژه رییس‌جمهور بایدن، وزیر دفاع، مشاور امنیت ملی، اعضای کانگرس و مجلس سنای ایالات متحده امریکا، به حمایت از روند صلح، اجماع منطقه‌ای در حمایت از مذاکرات و نیروهای دفاعی و امنیتی افغانستان تأکید ورزیدند. پیام مقام‌های واشنگتن در مورد صلح و حمایت از نیروهای امنیتی و تمویل و کمک

آقای بایدن به توافق صلح امریکا با طالبان پایبند ماند و دستور خروج نیروهای امریکایی از افغانستان صادر کرد؛ اقدامی که کابل انتظارش را نداشت. از همین‌رو گزارش‌هایی منتشر شد که اشرف غنی تلاش کرده است تا به‌تنهایی به دیدار جو بایدن برود.

به این نیروها واضح بود.»

مقام‌های حکومت امریکا پیش از این سفر نیز به خروج نیروهای کشورشان از افغانستان تأکید کرده اما گفته بودند که واشنگتن به حمایت سیاسی و مالی خود به دولت افغانستان ادامه می‌دهد. از طرف دیگر، امریکایی‌ها بارها خواهان به‌توافق‌رسیدن جمهوری اسلامی افغانستان و گروه طالبان شده و افزایش خشونت‌ها در افغانستان را غیرقابل‌قبول خوانده‌اند. با این وصف گفته‌های مطرح‌شده در سفر هیأت افغانستان به امریکا، برخلاف صحبت‌های مقام‌های حکومت افغانستان، سخن تازه‌ای در این سفر مطرح نگردیده است.

لابی برای جنگ یا مهره‌ی سوخته؟

همزمان با سفر هیأت افغانستان به امریکا، در داخل کشور جنگ شدت گرفته است. طالبان دست‌کم حدود ۵۰ ولسوالی را از کنترل حکومت خارج کرده‌اند. در سمت مقابل حکومت نیز استراتژی جنگ را روی دست گرفته است و با حمایت از بسیج‌های مردمی علیه طالبان، از پیروزی نظامی بر طالبان سخن می‌زنند.

عمر صمد، سفیر پیشین افغانستان در فرانسه و عضو ارشد مرکز آسیای جنوبی شورای آتلانتیک می‌گوید رییس‌جمهور غنی در سفر به امریکا و ملاقات با رهبران آن کشور چند هدف را دنبال می‌کرد. به گفته‌ی او «به‌دست‌آوردن تعهدات جدید مالی و نظامی از جانب امریکا برای دفاع از موضع سیاسی‌شان»، «بسیج پایه‌ی اساسی حامیان امریکایی ارگ در واشنگتن»، «ارسال پیام به نخبگان افغان و کشورهای منطقه که هنوز هم ارگ از پشتیبانی امریکا برخوردار است» و «تحت شعاع قراردادن پروژه صلح و تبارزدادن گزینه‌ی جنگ و بسیج ملی برای بقای قدرت» از جمله‌ی اهداف سفر آقای غنی به امریکا بوده است.

آقای صمد در گفت‌وگو با روزنامه اطلاعات روز افزود: «تا جایی که دیده می‌شود، به استثنای هدف اولی، متبافی اهداف‌شان تا حدی برآورده شد ولی تأثیر ناب بالای سرنوشت یا راهبرد طولمدت نخواهد داشت. امریکا به خروج نیروها پایبند است ولی معلوم نیست که در آینده در صورت تشدید جنگ داخلی موقف جانبدارانه اتخاذ خواهد کرد یا خیر و به چه شکلی. در کوتاه‌مدت، قربانی این تحول از یک‌سو پروسه‌ی صلح و از طرف دیگر، مردم افغانستان خواهند بود.

باید گفت که در ایجاد چنین فضای، طالبان هم نقش دارند چون که فرصت را مهیا ساختند تا ارگ آن‌ها را متهم به پیشروی و تشدید خشونت و جنگ نماید.»

عده‌ای هم بر این باورند که سفر رییس‌جمهور غنی به امریکا دستاورد قابل ملاحظه‌ای نداشته است. این گروه استدلال می‌کنند که از دو سال به این‌سو اشرف غنی از طرف امریکا تنها گذاشته شده است، از همین‌رو او حتا پیش از پیروزی جو بایدن در انتخابات در تلاش بود به واشنگتن سفر کند و با دوستان خود در تماس شود تا سیاست امریکا را در حمایت از خود تغییر دهد.

طارق فرهادی، مشاور پیشین رییس‌جمهور افغانستان می‌گوید که «سفر اشرف غنی دیر آمد و درست نیامد، زیرا بایدن از اول می‌دانست که اشرف غنی درخواست سفر دارد. لذا وقتی موافقت کرد که تقریباً به خروج نیروهای امریکایی از افغانستان حدود ده روز باقی مانده است (این مصاحبه هفته گذشته انجام شده است).» به گفته‌ی او، با خروج قوای خارجی اشرف غنی در افغانستان ضعیف می‌شود، زیرا او در چند سال اخیر خود را بر مردم افغانستان به‌عنوان دوست امریکا «فروخته بود.»

آقای فرهادی در گفت‌وگو با روزنامه اطلاعات روز گفت: «دو فکتور است که امریکا اشرف غنی را تنها گذاشت. یکی این‌که در حکومت این‌قدر فساد بالا رفت که برای امریکایی‌ها راپورهای استخباراتی رسید که در حقیقت غنی هم در این‌جا هیچ‌چیزی نمی‌کند. بعضی خویشاوندان نزدیکش در فساد دست دارند. پول امریکایی‌ها که برای عساکر می‌آیند خورد و برد می‌شود و غنی هیچ چیز نمی‌کند. در عین حال آقای خلیل‌زاد هم چندان غنی را دوست نداشت. به این نتیجه رسیده بود که برای آمدن استقرار در افغانستان، غنی عقبه‌ی کلتوری و ریشه را در افغانستان ندارد که در آینده یک زعمیم باشد. در حقیقت برای افغانستان فردا، که هم‌رای طالب و این‌ها حکومت شود، غنی دیگر یک پرزه‌ی بیکاره است.»

طارق فرهادی به این باور است که امریکا نمی‌خواهد حکومت در افغانستان سقوط کند و حمایت خود را از این حکومت ادامه می‌دهد اما حکومت فعلی افغانستان کار خود را مشکل ساخته است، زیرا کسانی که انتظار کمک مالی امریکا را دارند، تنها نیروهای ارتش نه بلکه پس از این خیزش‌های مردمی نیز چشم‌به‌راه این پول خواهند بود و مشکل فساد باعث می‌شود اشرف غنی کمک امریکا را نیز به جایی که باید، رسانده نتواند.

چگونه باید از فروپاشی جلوگیری کرد؟

همزمان با رییس هیأت افغانستان به امریکا، گزارش‌هایی منتشر شد که در آن گفته شده است پس از خروج نیروهای خارجی از افغانستان، حکومت این کشور در مدت شش ماه سقوط می‌کند. این ادعا بیشتر پس از آن شدت گرفته است که طالبان در یک ماه اخیر به‌گونه‌ی بی‌سابقه توانسته در شمال افغانستان به پیشروی‌های زیادی

دست یابند و در مواردی نیروهای نظامی بدون مقابله با جنگ‌جویان طالبان، پاسگاه و یا مراکز ولسوالی‌ها را ترک کرده‌اند. از طرف دیگر، مذاکرات صلح به بن‌بست رسیده است و تاکنون تلاش‌های امریکا، سازمان ملل متحد و دیگر کشورهای حامی روند صلح در افغانستان برای شکستن این بن‌بست نتیجه‌بخش نبوده است. حالا که خروج نیروهای خارجی از افغانستان در حال کامل‌شدن است، آگاهان سیاسی می‌گویند امریکا باید بالای طالبان فشار وارد کند تا به میز مذاکره برگردند و برای مشکل فعلی افغانستان چاره‌ی سیاسی پیدا کنند.

عمر صمد، سفیر پیشین افغانستان در فرانسه می‌گوید «در همچو حالت، امریکایی کم‌علاقه، به اعلام کمک‌های بشری و انکشافی اکتفا خواهد کرد و اگر وضع افغانستان بحرانی‌تر شد به آسانی می‌تواند در آینده رفع مسئولیت نماید. این امکان هم وجود دارد که امریکا تا زمان خروج کامل نیروهایش از فرصت استفاده نماید و با سه کشور ترویکا و همکاری کشورهای ذیدخل، پروسه‌ی سیاسی را با جدیت بیشتر به‌راه اندازد تا گره کور جنگ و راه مصالحه و گفت‌ووشوند به‌طور جدی‌تر باز شود که این کار می‌تواند مانع دامن‌زدن به جنگ داخلی شود.»

طارق فرهادی، مشاور پیشین رییس‌جمهور افغانستان به این باور است که روی کارآمدن یک حکومت قوی در افغانستان می‌تواند از رفتن کشور به‌سوی هرج‌ومرج جلوگیری کند. حکومت فعلی یک حکومت قوی نیست و با تغییر و تبدیلی مقامات و حمایت از «ملی‌شده‌ها» خود را ضعیف‌تر ساخته و نیاز است که این حکومت استعفا دهد. او می‌افزاید: «همراه طالبان امریکا گپ بزند که اگر غنی استعفا دهد، چه کسی برای آن‌ها قابل‌قبول است که جنگ را متوقف کرده و همراه‌شان کار کنند. امریکایی‌ها باید معلوم کنند که طالبان به چه قیمت و با کی حکومت کرده می‌توانند، اگر وضع به‌سوی استعفا غنی به‌پیش برده شود.

نام این شخص معلوم نیست اما طالبان هم باید بگویند که تا آخر جنگ نمی‌خواهند، نمی‌خواهند ملا برادر رییس‌جمهور شود و ما قبول داریم که فلانی رییس‌جمهور شود. همین فلانی را امریکا با طالبان باید واضح سازد.»

رییس‌جمهور غنی همواره به صلح و واگذاری قدرت از طریق انتخابات تأکید می‌کند اما طالبان تن به قبول انتخابات به‌عنوان یکی از راه‌حل‌های منازعه‌ی فعلی نمی‌دهند. آن‌ها مدعی‌اند که انتخابات در کشور شفاف نیست و هرازگاهی به انتخابات‌های گذشته و پیامدهای آن اشاره کرده‌اند. حالا حامیان خارجی افغانستان و طرف‌های دخیل در جنگ و صلح افغانستان همه به یافتن راه‌حل سیاسی برای منازعه‌ی جاری در کشور تأکید دارند اما می‌گویند این راه‌حل سیاسی باید در نتیجه‌ی مذاکرات صلح میان جمهوری اسلامی افغانستان و گروه طالبان به‌دست آید.

عصمت‌الله سروش

مسلح‌شدن مردم در ولایت‌های مختلف در برابر طالبان و ایستادن در کنار نیروهای امنیتی دو بحث را به راه انداخته است. برخی‌ها با توجه به پیش‌روی و حملات گسترده‌ی گروه طالبان در نقاط مختلف کشور و سقوط تعداد زیاد ولسوالی‌ها به‌دست این گروه، مسلح‌شدن مردم در برابر این گروه و بومی‌شدن امنیت را تنها گزینه‌ی در دسترس می‌دانند و نوعی از استراتژی جنگی «همه‌کس به‌سوی جبهه و همه‌چیز در اختیار جبهه» را پیشنهاد می‌کنند. عده‌ی دیگر از آینده‌ی خیزش‌های مردمی و این‌که این نیروها خود به مخلان امنیت و نظم فعلی تبدیل شوند و میل‌های تفنگ‌هاشان را به‌سمت نظام فعلی بچرخانند، نگرانی دارند. اما آن‌چه همه روی آن تأکید دارند این است که یک راهبرد و سیستم منظم و مؤثر برای مدیریت و کنترل این نیروها ایجاد و عملی شود.

در دهه‌ی هفتاد خورشیدی ملیشه‌هایی که در کنار حکومت نجیب‌الله و نیروهای امنیتی در برابر گروه‌های مجاهدین می‌جنگیدند، تغییر موضع دادند و در برابر حکومت قرار گرفتند که این مسأله در کنار عوامل دیگر باعث سقوط حکومت و نظام آن زمان شد. در خلای نظام، حکومت و یک نیروی کنترل‌کننده، گروه‌های مجاهدین به جان هم افتادند که نتیجه‌ی آن ازبین‌رفتن دولت و ارتش و برپایی افغانستان بود. عده‌ی که بیشتر از ضرورت مسلح‌شدن مردم در وضعیت کنونی، به خطرهای احتمالی از سوی این نیروها تأکید دارند، این تجربه‌ی تاریخی را مثال می‌زنند و از تکرار آن هراس دارند. عده‌ی دیگر که مسلح‌شدن مردم و بومی‌شدن امنیت را تنها گزینه می‌دانند، حکومت طالبان و عمل‌کرد این گروه در دو دهه‌ی اخیر و همچنان «بی‌عدالتی، تک‌روی و انحصار قدرت» در سال‌های اخیر در حکومت افغانستان را مثال می‌زنند و تأکید می‌کنند که حتا لازم است نیروهای خیزش مردمی هم در برابر طالبان بیایستند و هم در برابر حکومت «تک‌قومی و انحصارگرا» حکومت افغانستان در سال‌های اخیر

از میرزاولنگ؛

فریضه عالمی
غلام‌علی این روزها به هیچ کارش نمی‌رسد. البته مصروفیت او مثل آدم‌های خوشبخت از روی حال خوب نیست، بلکه از بدبختی‌هایی است که چهارسال پیش روی سرش آوار شد. او در ۱۴ اسد ۱۳۹۶ پدر و مادرش را در حمله‌ی طالبان و داعش بر روستای میرزاولنگ ولایت سرپل از دست داد و پس از آن بار سنگین زندگی به‌اضافه‌ی مسئولیت نگهداری دو خواهر و یک برادر زخمی روی دوشش ماند. چهار سال پیش وقتی او هنوز ۱۴ سال

همزمان با تشکیل نیروهای چون اربکی، خیزش‌های مردمی و ارتش محلی، با برخی از خیزش‌های مردمی و نیروهایی که در برابر طالبان از خود دفاع می‌کردند، برخورد داشته و مخالفت کرده است. پس از سقوط ولسوالی‌ها مقام‌های حکومتی از خیزش‌های مردمی استقبال و مردم را به گرفتن اسلحه و ایستادن در کنار نیروهای امنیتی تشویق کردند. بسم‌الله محمدی که اخیرا سرپرست وزارت دفاع گماشته شده، از بسیج مردمی علیه طالبان حمایت کرد و در توییتی از رهبران سیاسی و بزرگان قوم خواست که اختلافات حزبی، درونی و شخصی را کنار گذاشته و در این شرایط در کنار نیروهای امنیتی و دفاعی بیایستند. اخیرا نیز سخن‌گوی مشترک نهادهای امنیتی ضمن قدردانی از بسیج و حمایت مردمی از نیروهای امنیتی گفت که در آینده‌ی نزدیک فعالیت نیروهای بسیج مردمی علیه طالبان در چارچوب منظم نظامی تنظیم می‌شود.

چرا مردم سلاح برداشتند؟

کارشناسان نظامی و برخی از نمایندگان مردم در مجلس می‌گویند که حملات گسترده طالبان بر خانه، سرزمین و عزت مردم، آنان را مجبور کرد که سلاح بگیرند و در برابر این گروه بجنگند. برخی از کارشناسان باور دارند که بی‌توجهی حکومت به امنیت شهروندان و ندانم‌کاری آن، وضعیت را به سمتی پیش برد که ولسوالی‌ها سقوط کند و این وضعیت مردم را نگران کرد که اگر از خود دفاع نکنند، وضعیت بحرانی‌تر خواهد شد.

جنرال عبدالهادی خالد، کارشناس نظامی در صحبت با اطلاعات روز می‌گوید در شرایطی که نظام در خطر است، شعار باید این باشد که همه‌کس به سوی جبهه بروند و همه‌چیز در اختیار جبهه باشد.

جاوید کوهستانی، آگاه امور نظامی می‌گوید که بخشی از خیزش‌های مردمی بیشتر به بی‌توجهی حکومت نسبت به امنیت شهروندان بر می‌گردد و بی‌توجهی و ندام‌کاری‌های حکومت مرکزی، وضعیت را به سمتی پیش برد که ولسوالی‌ها سقوط کند، مراکز اداری حکومت‌های محلی از بین برود

و در کل موجب نگرانی مردم شود: «تلاش طالبان برای استفاده از زور و در طرف دیگر بی‌توجهی دولت، فرصتی را ایجاد کرد و همه‌ی اقشار جامعه خواستند که دولت به این وضعیت رسیدگی بکند. این بی‌توجهی، نگرانی و سوءظن را ایجاد کرد که گویا در پشت این سقوط‌ها و بی‌توجهی‌ها رهبران قومی حکومت شریک طالبان‌اند. این مسأله یک همه‌مه و یک موج را ایجاد کرد که مردم باید از خودشان دفاع بکنند. اگر از خود دفاع نکنند، وضعیت خراب می‌شود و به سمت جنگ داخلی پیش می‌روند.»

از سوی دیگر، آقای کوهستانی می‌افزاید در وضعیتی که ناامنی در کشور گسترش می‌یافت، نهادهای امنیتی از سوی سرپرستان اداره می‌شدند و این نهادها هیچ‌گونه برنامه‌ای برای اكمال و تخلیه نیروها و سیستم دفاعی امنیتی نداشتند که این وضعیت موجب نگرانی مردم و رهبران سیاسی شد تا مسلح شوند: «در نهایت این امر موجب تشویق مردم برای بیرون کشیدن سلاح و بسیج شد، برای این‌که از وضعیت وجود بیرون برآیند.» این کارشناس نظامی توضیح می‌دهد که جنگ‌جویان طالبان برای جمع‌آوری غنایم جنگی بیشتر از جنوب کشور به شمال آمده‌اند و در برخی نقاط تحت کنترل‌شان برخوردهای غیراخلاقی داشته‌اند، بنا مردم برای دفاع از سرزمین، ابرو و عزت‌شان سلاح گرفته‌اند: «مسلح‌شدن مردم نشان‌دهنده سطح آگاهی مردم است که زیر بار افراط‌گرایی و بنیادگرایی نمی‌روند. این باعث شد که مردم در خیزش‌های مردمی سهم بگیرند. باوجودی که این مسأله ساماندهی درست نشده و تاکنون نتایج مطلوب به‌دست نیامده است، ولی یک امر خوب است که آغاز شده است. انکشاف می‌کند، هسته‌آهسته همسو می‌شوند، همبستگی به‌وجود می‌آید، در سطوح مختلف جزایر باهم وصل می‌شوند و بلاخره راه‌حلهایی یافت می‌شود. این مسأله طالبان را نیز زیر فشار قرار می‌دهد که درک کنند همه‌ی مردم افغانستان از آن‌ها راضی نیستند و طالبان بفهمند که با زور نمی‌توانند حکومت بکنند. این نکات مثبت قضیه است که باید از آن استقبال کرد.»

داوود ناجی، مشاور دفتر شورای امنیتی می‌گوید که مسلح‌شدن خودجوش مردم در برابر طالبان ناشی از ترس و وحشت مردم از این گروه است: «گروه تروریستی که واقعیت‌های جدید افغانستان مثل تنوع قومی، سیاسی، مذهبی، جنسیتی و نسلی افغانستان امروز را قبول ندارند و می‌خواهند افغانستان را به سال‌های تحت حاکمیت‌شان برگردانند. حاکم‌کردن یک نظام غیردموکراتیک و مذهبی با قرائت تندروانه مردم را ترسانده است.»

آقای ناجی می‌افزاید در دو سال گذشته حلقاتی تلاش کردند که به مردم و رهبران احزاب بگویند که طالبان تغییر کرده، در پی کسب صددرصدی قدرت و مخالف تحصیل زنان و آزادی بیان نیستند و پلورالیسم سیاسی افغانستان را پذیرفته‌اند. اما طالبان با افزایش خشونت‌ها و رفتاری را که در ساحات تحت کنترل‌شان به نمایش گذاشتند، به وضوح دیده شد که طالبان نه از لحاظ فکری و نه از لحاظ کرداری تغییر نکرده‌اند، بناً مردم در برابر این گروه سلاح برداشتند: «مردم طالبان را می‌شناسند، تاکستان‌های شمالی را در حافظه خود دارند، انهدام بودا و قتل عام مزار شریف و یکاولنگ را به ذهن دارند و به پا خیستند.»

از سویی هم آقای ناجی می‌گوید که در حال حاضر یک نظم سیاسی به نام جمهوری اسلامی افغانستان وجود دارد و مردم در حمایت از نظام و در کنار نیروهای امنیتی ایستادند: «این معنایش این است که مردم نظام را از خود می‌دانند. به‌رغم انتقادات و اعتراض‌هایی که بر حکومت دارند، این تفکیک را به وضوح کرده‌اند که بحث اصلی فعلا بحث حفظ نظام است و ما نباید به انارش و جنگ داخلی سقوط کنیم.»

فرصت‌ها

کارشناسان نظامی بسیج مردمی و ایستادن نیروهای خیزش مردمی در کنار نیروهای امنیتی را تنها گزینه‌ی موجود در برابر حملات گسترده‌ی طالبان، حفظ دولت و نظم فعلی می‌دانند و می‌گویند چون نیروی اصلی برای تأمین امنیت مردم‌اند، بناً با بومی‌کردن امنیت و حس مالکیت‌دادن به مردم، از آن‌ها استفاده مؤثر شود.

جنرال خالد با اشاره به مشکلات و کاستی‌ها در رهبری حکومت و نهادهای امنیتی و کاستی‌ها در سطح استراتژیک و تاکتیکی می‌گوید که در جامعه به قدر کافی نیروی مثبت وجود دارد و اگر دولت ابتکار عمل را در دست گیرد و این نیروها را بسیج کند، می‌شود علیه تهدید از آن‌ها استفاده کرد. آقای خالد می‌افزاید که خروج نیروهای خارجی یک فرصت را در اختیار دولت افغانستان قرار داد و آن این که بهانه‌ی طالبان برای جنگ علیه دولت از بین می‌رود و مشروعیت دولت و قانون اساسی بیشتر می‌شود، در این صورت باید دولت نیروهای

تیغ دولبه‌ی بسیج مردمی؛ فرصت‌ها و چالش‌ها چیست؟

موجود در جامعه را سنجش می‌کرد: «پالیسی‌ها زمانی به کرسی می‌نشینند که برایش ساختار و سیستم ساخته شود و نیروها درست جابه‌جا شوند. نیروی اصلی تأمین امنیت در بسیاری کشورها و خصوصا در افغانستان مردم‌اند. محاسبه غلط این است که مردم فراموش شده است. زمانی مردم به نیروی امنیتی تبدیل می‌شوند که حس مالکیت داشته باشند و به‌طور کلی خود را در دولت شریک بدانند. اگر رهبری دولت مردم را به خودی و غیرخودی تقسیم کند، نیروی موجود در جامعه خود به خود زایل می‌شود.»

جاوید کوهستانی می‌گوید که خیزش‌های مردمی برای متعادل‌کردن وضعیت خیلی کمک کرد. سرعت پیشروی طالبان و سقوط متداوم ولسوالی‌ها را یک مقدار به چالش و کندی مواجه کرد. برخی از ولسوالی‌ها را مردم پس گرفتند و حملات طالبان در برخی نقاط را عقب زدند: «در حال حاضر به نفع دولت و نیروهای امنیتی است و از فروپاشی ساختارهای دفاعی و امنیتی جلوگیری می‌کند. این یک مزیت کلان است. در حال حاضر دیگر گزینه‌ای وجود ندارد.»

آقای کوهستانی می‌افزاید کسانی که تک‌قومی می‌اندیشند و ساختارها را برای منافع فردی و گروهی خود می‌بینند، احساس می‌کنند که بسیج مردمی علیه طالبان در درازمدت خطرناک می‌شود، اما این بسیج می‌تواند برای بومی‌سازی امنیت و آینده قدرت در کشور کمک‌کننده باشد: «باتوجه به بی‌عدالتی در گذشته و اکنون و مقرری‌های یک‌دست، امیدوار هستیم که بومی‌شدن امنیت که مردم به پا می‌خیزند و امنیت‌شان را تأمین می‌کنند بر ابعاد مختلف و کلان تأثیرات جدی داشته باشد. در دیدگاه بین‌المللی تغییرات بیاید. برای بومی‌سازی ساختارهای اداری و عدالت محلی هم کمک کند که دیگر مردم بر تقدیر خود حاکم شوند. نمایندگان و ولسوال‌های‌شان را خود انتخاب کنند. در بخش‌های اداری و سازندگی نقش مثبت داشته باشند و دیگر هر سیاسی تحمیل نشود.»

داوود ناجی می‌گوید که حفظ نظام و به‌خصوص حفظ نهادهای امنیتی و دفاعی افغانستان به این معنا است که هیچ حزبی و در سطوح مختلف مردم هیچ منطقی طرفدار رفتن به سال‌های که جنگ همه علیه همه بود، نیستند و از همان خاطر سعی می‌کنند که این نظام سر پای بمانند.

خطرها

در کنار این که خیزش‌های مردمی و بسیج عمومی تنها گزینه برای مقاومت در برابر طالبان و حفظ نظام و نیروهای امنیتی دانسته می‌شوند، همچنان نگرانی‌هایی مطرح می‌شود که این نیروها ممکن است در آینده به نیروهای مخرب و نظم فعلی تبدیل شود و علیه دولت تغییر موضع دهند.

از آن زخمیان، نرسیده به شفاخانه در مسیر راه جان داد.

غلام‌علی پس از سه روز التماس و زاری نزد طالبان و با پدرمیانی بزرگان روستا اجازه‌ی دیدن برادرش را در شفاخانه دریافت می‌کند. وقتی به شفاخانه می‌رسد از دیدن برادر زخمی‌اش غم و دردش دوچند می‌شود. در آن وضعیت پزشکان به او خبر ویران‌کننده‌ی می‌دهند؛ می‌گویند به کمر برادرش ترکش خورده و امکان درمان او در شفاخانه‌های سرپل وجود ندارد. پزشکان توصیه می‌کنند که هرچه زودتر او را برای درمان به کابل برساند، در غیر آن آماده‌ی مرگ او باشد. غلام‌علی در کنار درد و رنج از دست‌دادن پدر و مادر، ناگزیر می‌شود دست‌نیاز پیش دوست و بیگانه برای تهیه‌ی مخارج درمان برادر دراز کند. به‌زودی به کمک برخی کمک‌کنندگان،

یک‌مقدار پول برای درمان و سفر به کابل تهیه می‌کند. پس از چند روز کلافگی در پشت دروازه‌های شفاخانه‌های کابل، به‌زودی پولش ته می‌کشد و ناگزیر می‌شود که سجاد زخمی را دوباره به سرپل انتقال دهد. از آن به بعد او و دو خواهر ۱۲ ساله و ۹ ساله‌اش از برادر فلجش مثل کودک نوزاد مواظبت می‌کنند. بعد از آن مصیبتی که بر سر میرزاولنگ آوار شد، سجاد زبانش قفل می‌خورد و به جز از غلام‌علی و دو خواهرش با دیگران حرف نمی‌زند. او تنها با قالب و واکر هلزونی آهسته‌آهسته می‌تواند راه برود. در کنار دیگر آثار مخرب روانی که به سلامتی سجاد آسیب زده است، او کنترل ارذار خود را نیز از دست داده است. حالا از آن خانواده‌ی شش‌نفری، چهار کودک باقی مانده که همه مسئولیت‌های زندگی به‌دوش خودشان هستند.

ترجمه

سلطان جدید کابل؛

آیا توسل به دامن یکسالارانی مانند اردوغان برای همکاری با امریکا، می‌تواند به تقویت دموکراسی در جهان منجر شود؟

برای بایدن گزینه‌ی ساده وجود ندارد. اما او هرچه بیشتر به اردوغان تن دهد، سایر رهبران اقتدارگرای جهان نتیجه می‌گیرند که اگر خدمات خود را برای ایالات متحده عرضه کنند، آن‌ها نیز می‌توانند همچون اردوغان با دست بازتر سایر برنامه‌های خود را گسترش بخشند.

چارو سودان کاستوری، رسانه اوزی
مترجم: جلیل پژواک

افغانستان برای بیش از چهار دهه صحنه‌ی خونین‌ترین جنگ‌های نیابتی با اشتراک بازیگرانی مانند ایالات متحده، روسیه (و قبلاً اتحاد جماهیر شوروی)، پاکستان، ایران، هند و چین بوده است. دو هفته قبل، بازیگر جدیدی وارد این صحنه‌ی شلوغ شد.

رئیس‌جمهور جو بایدن و هم‌تای ترکی‌اش رجب طیب اردوغان در ملاقاتی در حاشیه‌ی اجلاس ناتو در بروکسل در ۲۱ جون، توافق کردند که پس از خروج ایالات متحده از افغانستان تا ماه سپتامبر، آنکارا مسئولیت تأمین امنیت فرودگاه بین‌المللی کابل را به عهده خواهد گرفت. فرودگاه بین‌المللی حامد کرزی درگاه اصلی ورود بازدیدکنندگان خارجی به این کشور محصور در خشکی است. برای امریکا، این معامله کارت خروج از میدان حساب می‌شود. برای ترکیه، اما، فرودگاه کابل جای پای خواهد بود که اردوغان در افغانستان به دنبال آن است.

اردوغان از هم‌اکنون ترکیه را به پایگاهی برای میانجی‌گری بین گروه‌های متخاصم افغان و جامعه جهانی تبدیل کرده است. آنکارا قصد دارد میزبان کنفرانس بین‌المللی تحت حمایت ایالات متحده پیرامون روند صلح افغانستان باشد. آنکارا در این مدت روابط خود را با ذینفعان اصلی داخلی در ترکیه و نیز طالبان و جنگ‌سالاران مخالف این گروه مسلح سنی‌مذهب در افغانستان، به‌دقت تقویت کرده است.

اما افغانستان تنها میدان برای اردوغان نیست. این کشور آخرین مورد در فهرست بلند بلندی پروازهای منطقه‌ای و جهانی اردوغان از خاورمیانه و مدیترانه گرفته تا امریکای لاتین و آفریقا است. برای بایدن، این فهرست چالش برانگیز و پیچیده است. از یک سو، رهبر ترکیه درست در نقطه‌ی مقابل اصولی ایستاده که حکومت جدید واشنگتن گفته است از آن دفاع می‌کند. آن اصول دموکراسی و حقوق بشر است. از سوی دیگر، آنکارا متحد ناتو است و برای اهداف ایالات متحده‌ی تحت رهبر بایدن از جمله بازسازی چهره جهانی واشنگتن بدون تعهد نظامی خارج از کشور، بسیار اهمیت دارد.

رویگرد بایدن و این که او چگونه دو منافع متضاد را در یک قالب قرار می‌دهد، می‌تواند به ما نشان دهد که او چگونه به معضلات مشابه با سایر رهبران مفید برای ایالات متحده اما استبدادی در جهان - از نازندرا مودی هند گرفته تا عبدالفتاح السیسی مصر - رسیدگی خواهد کرد. همچنین، رویگرد بایدن در قبال این رهبران می‌تواند میراث جهانی وی را یا به‌عنوان یک رهبر اخلاق‌مدار - که او خودش را معرفی می‌کند - یا به‌عنوان کسی که برای دستیابی به اهداف فوری‌اش از معاملات فاسدستی ایجابی ندارد، تعیین کند.

اردوغان در سال‌های پسین سعی کرده است خودش را ناجی جدید جهان اسلام معرفی کند. اما در خانه، او مخالفان سیاسی عمدتاً مسلمان را سرکوب می‌کند و در برابر ستمی که بر صدها هزار اویغور در چین می‌گذرد، سکوت پیشه کرده است. در سال ۲۰۱۹، هنگامی که حکومت هند وضعیت نیمه‌خودمختار کشمیر اکثریت مسلمان را پس از هفت دهه لغو کرد، اردوغان علناً علیه دهلی نو موضع گرفت. سال گذشته، رژیم وی بنای تاریخی ایاصوفیه را که به‌عنوان موزیم شناخته می‌شد، به مسجد تبدیل کرد. اردوغان اولین نماز را در این مسجد علناً خودش برپا داشت. همچنین در ماه می، حکومت وی یک مسجد جنجالی را در میدان تکسیم، که قبلاً نمادی از قانون اساسی سکولار ترکیه بود، افتتاح کرد.

فراتر از بازی با نمادها، اردوغان اخیراً منافع ترکیه را شدیدتر از گذشته مستقیماً به دیگر تنش‌های خاورمیانه تریق کرده است.

گفته‌ی او، طالبان در سطح ولسوالی، ولایت، زون و استراتژیک جنگ را پیش می‌برند: سه سطح اول سطح تکتیکی و جنگی است. کسانی که در سطح ولسوالی می‌جنگند، صلاحیت دارند که چه بکنند، امکانات و بودجه نیز دارند. در سطح ولایت و زون نیز چنین است. در سطح استراتژیک هماهنگی ایجاد و استقامت اساسی را تعیین می‌کنند، جنگ روانی و دیپلماسی را پیش می‌برند و منابع عمومی را جمع و تقسیم می‌کنند.

آقای خالد با تأکید به بومی کردن امنیت می‌گوید که در سطوح ولسوالی، ولایت و زون باید صلاحیت داده شود که بتوانند تمام مسائل را پیش ببرند. نیروهای امنیتی در این سطوح باید با جامعه وصل باشند و همچنان از ابتکار و دانش مردم در تمام سطوح استفاده شود.

او می‌گوید که برای مدیریت و کنترل نیروهای خیزش مردمی در سطح ولایت و ولسوالی نیروهای تنظیمی شوند و مشروعیت پیدا کنند. تجهیز شوند، حمایت شوند، سلسله‌مراتب تعیین شود، سلوک و رفتار برای آن‌ها تدریس شود: «باید برای آن‌ها آموزش داده شود که اگر مسلح می‌شوند، چرا باید فیر کنند. چطور و چه وقت فیر کنند. با مردم چگونه رویه کنند و چگونه به امین ملت بدل شوند. چطور حافظ ناموس ملت باشند. در سطح ملی رهبران کشور زیر یک چتر جمع شوند. اگر این طرح تنظیم شود، مفید واقع می‌شود اگر نشود همه چیز به سم تبدیل می‌شود.»

جاوید کوهستانی می‌گوید اگر از جنرالان بازنشسته کادری و جهادی برای رهبری و مدیریت نیروهای خیزش مردمی استفاده شود، مؤثر تمام می‌شود: «هم از نظر لوجیستیکی، امرار معاش و حمایت‌های لازم می‌تواند سهولت به‌وجود بیاورد و هم برای مدیریت و کنترل‌شان که کارهای خودسرانه نکنند، مطابق برنامه به فعالیت جنگی ادامه دهند و جلو خودسری‌های‌شان گرفته شود.»

آقای کوهستانی می‌افزاید که بهتر است این نیروها تنها در یکی از نهادهای امنیتی نه بلکه در چوکات وزارت‌های دفاع و داخله و امنیت ملی جابه‌جا و تنظیم شوند: «اگر در یک وزارت باشند، ممکن مدیریت‌شان دشوار باشد و هم از نظر بودجوی روی یک وزارت فشار بیاید. می‌شود تشکیلات در درون کل نهادهای امنیتی و به‌صورت مستقل تحت پوشش قرار گیرد. تشکیلات رسمی داشته باشند، مدیریت و اكمال شوند. همراهان کار سیاسی صورت گیرد. نظارت شود، آگاهی داده شود و در صورت نیاز تعلیم داده شوند.»

این کارشناس نظامی با اشاره به رخدادهای دهه هفتاد و سقوط دولت می‌گوید که در آن زمان با خیزش‌های مردمی و قطعات قومی برخورد‌های سلیقه‌ای و عقده‌مندانه صورت گرفت و حکومت فعلی نباید آن اشتباهات را تکرار کند: «استحکام دولت داکتر نجیب‌الله نیروهای ملیشه و قومی بودند و سخت‌ترین جنگ‌ها را در نقاط مختلف انجام می‌دادند و بیشترین وظیفه به دوش همین نیروها بود. خیلی پاسخ‌گو بودند و می‌توانستند در کنار نیروهای امنیتی بیشترین وظایف را انجام دهند. اما در دوره پایان حکومت داکتر نجیب اگر برخورد‌های سلیقه‌ای صورت نمی‌گرفت، نیروهای ملیشه مشکل‌ساز نمی‌شدند. حکومت این اشتباهات را تکرار نکند و از فرصت‌ها استفاده کند. بی‌عدالتی نکند و همه را به یک چشم ببیند.»

جاوید کوهستانی می‌گوید که ممکن است در میان نیروهای خیزش مردمی افراد لمین، عقده‌ای، ماجراجو، دارای خصوصیت‌های شخصی و مجرمان حضور داشته باشند و در برخی نقاط به آزار و اذیت مردم بپردازند، اما باید آنان مدیریت و کنترل شوند.

آقای کوهستانی در خصوص احتمال تغییر موضع خیزش‌های مردمی بر علیه حکومت، می‌افزاید که اگر حکومت چنین حکومت تک‌قومی، خودمحور و مستبد باشد، خوب است که آنان علیه چنین دولت بیایستند: «مردم به همان اندازه که از طالبان و افراطیت ناراضی هستند، از بی‌عدالتی، نبود اشتغال و از عدم توجه حکومت به وضعیت معیشتی آنان نیز ناراضی هستند. همان‌قدر که مردم از طالب و افراطیت نفرت دارند، از سیاست و خودکامگی‌های حکومت مرکزی هم نفرت دارند. در حال حاضر نیز بخشی از پیروزی طالبان و سقوط‌ها ناشی از عدم رضایت مردم از حکومت فعلی است. مردم طالبان را کمک کردند که بیایند و پایگاه‌های دولتی را بگیرند. اگر در نظام سیاسی افغانستان اصلاحات اعمال نشود، ما می‌خواهیم که این خیزش‌ها بر حکومت مرکزی عامل فشار باشند و حکومت را وادارند که به خواست‌های برحق و مشروع مردم تن بدهد. باید به این بی‌عدالتی‌ها نقطه‌ی پایان گذاشته شود. اگر دولت چنین چیزی را چالش می‌پندارد، برای مردمی که عدالت می‌خواهند طالب و دولت یک‌سام خواهد بود. اگر بحث قومی‌سازی باشد، اقوامی که تحت فشارند، محکوم بودند، آسیب دیدند و به بهانه‌های مختلف سرکوب شدند، ما باید همگی مسلح شویم و مصلحت‌ها را کنار بگذاریم.»

داوود ناجی می‌گوید با توجه به این که اعضای فعال دولت فعلی از قبیل سناتوران، نمایندگان مجلس، رییس یا اعضای شوراهای ولایتی، معاونان والی‌ها و ولسوالان در رأس خیزش‌های مردمی هستند، احتمال این که علیه نظام بیایستند، فعلاً متصور نیست.

جنرال عبدالهادی خالد می‌گوید که اگر تمامی تمهیدات و تدابیر برای مدیریت و کنترل نیروهای خیزش مردمی استفاده نشود، همه چیز به سم تبدیل خواهد شد.

برای مدیریت و کنترل نیروهای خیزش مردمی چه باید کرد؟

نهادهای امنیتی در نظر دارند که نیروهای خیزش مردمی را در ارتش محلی مدغم کند. اجمل عمر شینواری، سخن‌گوی مشترک نهادهای امنیتی و دفاعی می‌گوید که در آینده‌ی نزدیک فعالیت نیروهای بسیج مردمی علیه طالبان در چارچوب منظم نظامی (ارتش محلی) تنظیم می‌شود. آقای شینواری می‌افزاید که دولت افغانستان قبل از قبل نیز برای فعالیت این نیروها، تشکیلات منظمی را در نظر داشت. او در یک نشست خبری گفت که نیروهای بسیج مردمی پس از کسب آموزش‌های مسلکی، در سطح تکتیکی در کنار نیروهای امنیتی و دفاعی کشور تحت فرمان فرماندهان تاکتیکی ارتش در اجرای عملیات سهیم خواهند شد.

جنرال عبدالهادی خالد توضیح می‌دهد که گروه طالبان جنگ را در چهار سطح رهبری می‌کنند، اما حکومت افغانستان برعکس عمل می‌کند و تمامی صلاحیت‌ها را در مرکز جمع کرده و جنگ را از مرکز مدیریت می‌کند. به

گزارش

پس از سه سال و چند ماه زندگی در میرزا اولنگ، یکی از دوستانش به او اطلاع می‌دهد که مرکز صلیب سرخ در شهر کابل، برادر او را درمان می‌کند. حدود شش ماه قبل روزنه‌ی امیدی در زندگی چهار برادر و خواهر باز می‌شود و آن‌ها مسافر راه کابل می‌شوند. تا حالا سجاد، سه عملیات را پشت‌سر گذاشته است. آن روزنه‌ی امید در دل غلام‌علی و خواهرانش رو به خاموشی است. پزشکان گفته‌اند که بیماری فلج پای او ممکن است در خارج از افغانستان قابل درمان باشد. غلام‌علی هیچ چیز برای درمان او در خارج از افغانستان در کف ندارد. اگر بتواند سجاد را به شفاخانه‌ی بیرون از افغانستان انتقال دهد، امکان درمان او وجود دارد. در غیر این، سجاد همیشه روی دستش مثل کودکی که برزگ می‌شود و قد می‌کشد اما از پس کارهایش بر نمی‌آید، باقی می‌ماند.

شش ماه می‌شود که غلام‌علی، و دو خواهرش، سجاد شش‌ساله را برای درمان به کابل آورده‌اند. یک هفته قبل وقتی آن‌ها را در اتاقی که مرکز صلیب سرخ در اختیارشان قرار داده، دیدم، نشانه‌های یک خانواده‌ی ازهم‌پاشیده و بی‌سروش را در چهره‌ی همه‌شان می‌دیدم. غلام‌علی به من گفت، نمی‌داند که چرا یک‌شبه همه چیز تغییر کرد؛ پدر و مادرش را از دست داد؛ برادرش زخمی شد و او و خواهرانش از درس خواندن محروم شدند. غلام‌علی پس از کشته شدن پدر و مادرش، نمی‌تواند خرج و مصارف خانه و خواهران و برادرش را تهیه کند و از روی ناچاری دو گاو و چهار بزشان را می‌فروشد؛ از پول آن یک غرفه کوچک برای خود می‌خرد و لوازم تحریر می‌فروشد. از درآمد ناچیز آن چرخ تقریباً ایستاده‌ی زندگی خود را به گردش درمی‌آورد.

چارو سودان کاستوری، دبیر ارشد رسانه اوزی است.

جنت یلن در ادامه سخنان خود تاکید کرد که توافق ۱۳۰ کشور جهان که بیش از ۹۰٪ تولید ناخالص داخلی جهانی را نمایندگی می کنند، نشانه واضحی از حمایت از چنین اندیشه ای است.

وزیر اقتصاد فرانسه، برونو لومر هم در صفحه توئیتر خود نوشت: «بیش از ۱۳۰ کشور از جمله چین، هند و روسیه با مالیات بین المللی در OECD موافقت کرده اند. این یک توافقنامه تاریخی، جاه طلبانه و ابتکاری است که در دو قرن اخیر بی سابقه است.»

کوئنتین پارینلو، سخن گوی سازمان غیردولتی آکسفا درباره تصویب چنین طرحی گفت: «این توافق نامه با وجود مزایایش به نابرابری بین کشورهای ثروتمند و فقیر نیز بیشتر دامن خواهد زد. چرا که ۶۰ درصد از درآمد اصلی ناشی از مالیات ها نصیب تنها ۷ کشور بزرگ و صنعتی جهان و اعضای گروه ۷ می شود و در این میان چیزی نصیب کشورهای فقیر و در حال توسعه نخواهد شد.» به گفته سخن گوی آکسفا تنها ۳ درصد از درآمد این طرح جدید نصیب کشورهای در حال توسعه می شود.

ایرلند و مجارستان مخالفان اصلی طرح

جمهوری ایرلند و مجارستان، دو عضو اتحادیه اروپا با این طرح مخالفت کردند. ایرلندی ها البته از این پیشنهاد حمایت کرده و همزمان اعلام کردند که تعیین نرخ مالیات را بدون توجه به نرخ مصوب جهانی در دستور کار قرار خواهند داد. ایرلند دلیل نرخ پایین مالیاتی که برای شرکت های چندملیتی و بزرگ تعیین کرده است، به کانون اصلی استقرار این شرکت ها در اروپا تبدیل شده است.

تصمیم تاریخی ۱۳۰ کشور جهان: اخذ مالیات حداقل ۱۵ درصدی از شرکتهای چندملیتی

میلیارد دلار به علت فرار مالیاتی این غولهای اقتصادی درآمد ملی را از دست می دهند.» جنت یلن، وزیر خزانه داری ایالات متحده، تصویب چنین طرحی را به مثابه «یک روز تاریخی برای دیپلماسی اقتصادی» خواند. خانم یلن در صفحه توئیتر خود نوشت: «نرخ مالیات پایین تر نه تنها در جذب و تولید مشاغل جدید موفق نبوده، بلکه کشورها را از بودجه سرمایه گذاری های مهم ملی مانند زیرساخت ها، آموزش و تلاش برای مبارزه با بیماریهای همه گیر محروم کرده است.»

های مالیاتی از جمله در ایرلند و لوکزامبورگ با وجود درآمدهایی که از تولیدات ناخالص داخلی بسیاری از کشورها بیشتر است، سال های متمادی کمترین مالیاتی را خصوصا به حساب وزارت های خزانه داری کشورهای محل ثبت واریز نکرده اند.

سازمان همکاری و توسعه اقتصادی در گزارش مقدماتی خود درباره این معضل فرار مالیاتی شرکت های بزرگ و چندملیتی نوشته است که «کشورهایی که محل اولیه ثبت و توسعه این شرکت ها هستند سالانه بین ۱۲۰ تا ۲۴۰

اطلاعات روز: سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) پنجشنبه اعلام کرد که ۱۳۰ کشور عضو این سازمان بین المللی با تصویب اخذ مالیات دستکم ۱۵درصدی از شرکت های بزرگ و چندملیتی و غولهای فناوری به توافق رسیدند.

به گزارش یورونیوز فارسی، ایالات متحده به رهبری جو بایدن پیشنهاد اصلی تصویب پایه حداقل نرخ مالیات جهانی برای شرکت های بزرگ و چند ملیتی را در این سازمان مطرح کرد. رییس جمهوری امریکا موفق شد حمایت اکثریت کشورهای عضو سازمان همکاری اقتصادی و توسعه را جلب کند. پیشتر در اجلاس گروه هفت تعیین نرخ مالیات حداقلی شرکت های بزرگ به توافق رهبران رسیده بود. در نشست «گروه هفت» که در میانه ماه جاری میلادی برگزار شد بر سر اخذ مالیات «دست کم ۱۵ درصدی» از شرکتهای بزرگ و چندملیتی و غولهای فناوری همچون آمازون، مایکروسافت و گوگل توافق به عمل آمد.

این یک گام بزرگ برای دولت دموکرات جو بایدن در داخل امریکا نیز تلقی می شود. یکی از مهم ترین شعارهای رییس جمهوری امریکا در کارزار انتخاباتی «افزایش درآمد طبقه محروم و متوسط از طریق افزایش مالیات سرمایه داران» بود. موفقیت این طرح در عرصه جهانی آن جایی ارزش پیدا می کند که تمام کشورهای گروه بیست، بزرگترین اقتصادهای جهان، از جمله چین و هند نیز با اخذ پایه حداقلی نرخ مالیات ۱۵ درصدی موافقت کردند. گزارش های متعدد کمیسیون اروپا در سال های اخیر نشان می دهد که ثروتمندترین شرکت های جهان از جمله گوگل و مایکروسافت و آمازون با استقرار در بهشت

گرمای کم سابقه در هند میلیون ها نفر را گرفتار کرد

خانوادهها چنین امکاناتی دارند یا در چین که ۶۰ درصد خانوادهها چنین امکاناتی دارند، رقم بسیار کمی است.

کارشناسان پیش بینی کرده اند که بازار خرید و فروش سیستم های تهویه هوا در سال های آینده رونق بگیرد. هند در حال حاضر سومین انتشاردهنده دی اکسید کربن در جهان است و رونق چنین بازاری می تواند منجر به افزایش بیشتر مصرف انرژی در این کشور منجر شود.

دیگر خبری نیست و این بیشترین میزان تاخیر در بارش باران های موسمی از سال ۲۰۰۶ تاکنون است.

گرمای شدید همچنین سبب افزایش ۱۰ تا ۱۵ درصدی برق در هند شده است. با وجود افزایش مصرف برق که ناشی از استفاده بیشتر از کولر است، بسیاری از خانواده های هندی فاقد چنین امکاناتی هستند.

بر اساس این گزارش در حال حاضر فقط ۵ درصد از جمعیت ۱.۳ میلیارد نفری هند دارای امکانات تهویه هوا هستند که در مقایسه با امریکا که ۹۰ درصد

بی سابقه بوده است.

به گزارش خبرگزاری فرانسه، از سال ۲۰۱۰ تاکنون ۶۵۰۰ نفر در هند به دلیل پیامدهای ناشی از گرم شدن هوا جان خود را از دست داده اند و تغییرات آب و هوایی این روند را تشدید کرده است.

اداره هواشناسی هند پیش بینی کرده است که گرمای بالای ۴۰ درجه هفته آینده نیز ادامه خواهد داشت و بارش باران های موسمی نیز با تاخیر شروع می شود. بر اساس این گزارش، از باران های موسمی تا ۵ روز

اطلاعات روز: همزمان با موج گرمای شدید در کانادا که منجر به مرگ بیش از ۱۳۴ نفر شد، گرمای کم سابقه و ورزش بادهای موسمی شدید در هند نیز ده ها میلیون نفر را در چند شهر دومین کشور پرجمعیت جهان گرفتار کرده است.

به گزارش رادیو فردا، گرمای هوا در برخی نقاط مانند شهر دهلی نو تا ۴۳ درجه گزارش شده است که هفت درجه بیشتر از دمای معمول در این موقع از سال است و این درجه از گرما در این شهر در ۹ سال گذشته

دکترهنی، اوبولگولووا مالداری وزارت وزارت زراعت، آبیاری و مالداری

پروژه زراعت و مالداری به اشتراک مردم

د افغانستان اسلامي جمهوري دولت دولت جمهوري اسلامي افغانستان

«اطلاعیه تصمیم اعطای قرارداد»

بدینوسیله به تاسی از فقره (۲) ماده چهل و سوم قانون تدارکات به اطلاع عموم رسانیده می شود، که پروژه زراعت و مالداری به اشتراک مردم CLAP وزارت زراعت، آبیاری و مالداری در نظر دارد، که اطلاعیه تصمیم اعطای قرارداد، پروسه داوطلبی اعمار بند کوچک تنظیم آب چغری قریه چغری ولسوالی رودات ولایت ننگرهار) را با شرکت محترم (شرکت ساختمانی انصار نجات) دارای جواز نمبر (۵۹۲۵۴) آدرس - استقلال پلازه منزل چهارم اطاق نمبر پنج ناحیه اول ولایت ننگرهار افغانستان به قیمت مجموعی (۱,۲۵۷,۹۰۷,۸۰) یک میلیون دوصدو پنجاه و هفت هزار و نو صدو هفت اعشاریه هشتاد افغانی اعطاء نماید. اشخاص حقیقی و حکمی که هرگونه اعتراض در زمینه داشته باشند، می توانند اعتراض خویش را از تاریخ نشر این اعلان الی هفت روز تقویمی طور کتبی توأم با دلایل آن به آمریت تدارکات پروژه زراعت و مالداری به اشتراک مردم CLAP وزارت زراعت، آبیاری و مالداری واقع جمال مینه ناحیه سوم کابل، افغانستان طبق احکام ماده پنجاهم قانون تدارکات ارائه نمایند. این اطلاعیه به معنی عقد قرارداد نبوده و الی تکمیل میعاد فوق الذکر و طی مراحل قانونی بعدی، قرارداد منعقد نخواهد شد.

دکترهنی، اوبولگولووا مالداری وزارت وزارت زراعت، آبیاری و مالداری

معینیت آبیاری و منابع طبیعی پروژه اضطراری زراعتی و تهیه غذایی

د افغانستان اسلامي جمهوري دولت دولت جمهوري اسلامي افغانستان

«اطلاعیه تصمیم اعطای قرارداد»

بدین وسیله به تاسی از فقره (۲) ماده چهل و سوم قانون تدارکات به اطلاع عموم رسانیده می شود وزارت زراعت، آبیاری و مالداری - پروژه اضطراری زراعتی و تهیه مواد غذایی در نظر دارد، قرارداد ۱۷۶,۰۰۰ لیتر تیل (۱۲۰,۰۰۰ لیتر پترول و ۵۶,۰۰۰ لیتر دیزل) در شش زون نمبر تشخیصیه: MAIL-EATS-G-21-001-IOC-NCB را با { شرکت حسیب احمدزی لوژستیک، دارنده جواز نمبر ۳۷۵۱۱، آدرس بیز اکمالاتی ناحیه ۴ شهر جلال آباد، مرکز ننگرهار جلال آباد} با قیمت مجموعی مبلغ {۷,۷۸۱,۲۰۰} هفت میلیون و هفت صد هشتاد یک هزار و دو صد افغانی { اعطا نماید. اشخاص حقیقی و حکمی که هر گونه اعتراض در زمینه داشته باشند، می توانند اعتراض خویش را از تاریخ نشر این اعلان الی هفت روز تقویمی طور کتبی توأم با دلایل آن به { زراعت، آبیاری و مالداری - پروژه اضطراری زراعتی و تهیه مواد غذایی } واقع {جمال مینه چهاراهی کار ته سخی} وفق احکام ماده پنجاهم قانون تدارکات ارائه نمایند. این اطلاعیه به معنی عقد قرارداد نبوده و الی تکمیل میعاد فوق الذکر و طی مراحل قانونی بعدی، قرارداد منعقد نخواهد شد.

هر روز روزنامه اطلاعات روز را پشت در منزلتان دریافت کنید

Subscribe to Daily Etilaat Roz		برای ادارات دولتی و شرکتهای		قیمت: ۲۰ افغانی
6 Months	120\$ USD	۴۰۰۰ افغانی	شش ماهه	
Annual	200\$ USD	۷۰۰۰ افغانی	یک ساله	

یادداشت: تنها یادداشت روز دیدگاه رسمی اطلاعات روز می باشد. مسئولیت سایر نوشته ها به نویسندگان آن بر می گردد.

 <p>دولت جمهوری اسلامی افغانستان وزارت مخابرات و تکنالوژی معلوماتی</p>	<p>ریاست عمومی مالی و اداری ریاست تدارکات امریت تدارکات مدیریت عمومی تدارکات اجناس و خدمات غیرمشورتی</p>	<p>د افغانستان اسلامی جمهوری دولت د مخابراتو او معلوماتی تکنالوژی وزارت</p>
---	--	---

موضوع: اعلان داوطلبی ایجاد مرکز تحقیق و نوآوری (لات اول تجهیزات IT), (لات دوم Open Space),
نمبر داوطلبی: MCIT/1400/NCB/G-27, نوع قرارداد: بالمقطع

وزارت مخابرات و تکنالوژی معلوماتی از تمام داوطلبان واجد شرایط دعوت مینماید تا در پروسه ایجاد مرکز تحقیق و نوآوری (لات اول تجهیزات IT), (لات دوم Open Space) اشتراک نموده و آفرهای خویش را مطابق شرایط مندرج شرطنامه و طبق قانون و طرز العمل تدارکات طوری سربسته الی ساعت ۱۰:۰۰ بجه قبل از ظهر مورخ ۴/اسد/۱۴۰۰ به دفتر ریاست تدارکات منزل ۱۴ تعمیر ۱۸ منزله وزارت مخابرات محمد جان خان وات ناحیه دوم شهر کابل ارائه نمایند. آفرهای ناوقت رسیده و از طریق ایمیل قابل پذیرش نمیشود. و همچنان داوطلبان می توانند شرطنامه را از وب سایت اداره تدارکات ملی WWW.NPA.GOV.AF و وب سایت وزارت مخابرات و تکنالوژی معلوماتی WWW.MCIT.GOV.AF دریافت نمایند و همچنان داوطلبان میتوانند از طریق فلش شرطنامه را از مدیریت عمومی تدارکات منزل ۱۴ اخذ نمایند. داوطلبان تضمین آفر را به شکل تضمین بانکی لات اول به مبلغ یک صدو پنجاه (۱۵۰,۰۰۰) افغانی، لات دوم به مبلغ (۳۲,۱۲۶) افغانی مطابق مندرج شرطنامه در جلسه آفرگشایی ارائه نمایند. جلسه آفرگشایی به ساعت ۱۰:۰۰ بجه قبل از ظهر مورخ ۴/اسد/۱۴۰۰ به دفتر ریاست تدارکات منزل ۱۴ تعمیر ۱۸ منزله تدویر میگردد.

 <p>د کوهنی، اوبو لگولو و مالداری وزارت وزارت زراعت، آبیاری و مالداری</p>	<p>معینیت مالی و اداری ریاست تهیه و تدارکات امریت تدارکات امور ساختمانی مدیریت عمومی تدارکات امور ساختمانی</p>	<p>د افغانستان اسلامی جمهوری جمهوری اسلامی افغانستان</p>
--	--	--

«فسخ مراحل اعلان دعوت به داوطلبی»

پروژه اعمار دیوار احاطه کلکسیون ملی میوه جات فارم تحقیقاتی زراعتی کوهکران ولایت کندهار دارای نمبر تشخیصیه MAIL/PD/NCB/W/21/1400 تحت اعلان قرارداد و قرار بود که بتاريخ ۱۳/۴/۱۴۰۰ در اطاق جلسات ریاست تهیه و تدارکات وزارت زراعت، آبیاری و مالداری آفرگشایی گردد. به اساس مکتوب شعبه نیازمند و حکم شماره ۱۸۱۵ مورخ ۱۰/۴/۱۴۰۰ مقام محترم وزارت "از اینکه پروسه تدارکاتی پروژه متذکره از طریق ولایت مربوطه طی مراحل گردیده، طی مراحل آن از طریق ریاست تهیه و تدارکات وزارت فسخ گردد"

 <p>د کوهنی، اوبو لگولو و مالداری وزارت وزارت زراعت، آبیاری و مالداری</p>	<p>معینیت مالی و اداری ریاست تهیه و تدارکات امریت تدارکات اجناس و خدمات غیرمشورتی</p>	<p>د افغانستان اسلامی جمهوری دولت دولت جمهوری اسلامی افغانستان</p>
--	---	--

«اطلاعیه تصمیم اعطای قرارداد»

بدینوسیله به تاسی از ماده چهارم و سوم قانون تدارکات به اطلاع عموم رسانیده میشود که وزارت زراعت، آبیاری و مالداری در نظر دارد تا پروژه (تدارک مقدار ۲۰۰۰ کیلو پلاستیک UV مورد ضرورت فارم تحقیقاتی بادام باغ) با کد نمبر MAIL/PD/NCB/G-16/1400 را به شرکت محترم خدمات لوژستیک سادات فیضی دارنده جواز نمبر (۲۲۷۸۰) به قیمت مجموعی مبلغ (۳۴۱,۵۰۰) سه صدو چهل و یک هزارو پنجصد افغانی اعطا نماید. اشخاص حقیقی و حکمی که هرگونه اعتراض در زمینه داشته باشند، میتوانند اعتراض خویش را از تاریخ نشر این اعلان الی هفت روز تقویمی طور کتبی توأم با دلایل آن به ریاست تهیه و تدارکات وزارت زراعت، آبیاری و مالداری واقع کارته سخی، جمال مینه، وفق احکام ماده پنجاهم قانون تدارکات ارائه نمایند. این اطلاعیه به معنی عقد قرار داد نبوده والی تکمیل میعاد فوق الذکر وطی مراحل قانونی بعدی، قرار داد منعقد نخواهد شد.

 <p>د کوهنی، اوبو لگولو و مالداری وزارت وزارت زراعت، آبیاری و مالداری</p>	<p>معینیت مالی و اداری ریاست تهیه و تدارکات امریت تدارکات امور ساختمانی مدیریت عمومی تدارکات امور ساختمانی</p>	<p>د افغانستان اسلامی جمهوری جمهوری اسلامی افغانستان</p>
--	--	--

«اطلاعیه تصمیم اعطای قرارداد»

بدینوسیله به تاسی از فقره (۲) ماده چهارم و سوم قانون تدارکات به اطلاع عموم رسانیده می شود، که ریاست تدارکات وزارت زراعت، آبیاری و مالداری در نظر دارد قرارداد اعمار دیوار احاطه فارم تحقیقات مالداری ریشخور به طول ۹۴۰ متر، ترمیمات طویله های (بز ها، گاو های شیری، گوساله ها، سالون مرغداری) مالداری و اعمار اتاق محافظین واقع فارم تحقیقاتی مالداری ریشخور ولایت کابل به شرکت ساختمانی شفیع امانی دارنده جواز نمبر (۴۷۵۲۴) واقع کارته نو، مرکز کابل افغانستان به قیمت مجموعی ۲۸,۶۰۴,۶۳۵ افغانی (بیست هشت میلیون و شش صد و چهار هزار و شش صد و سی و پنج افغانی) اعطاء نماید. اشخاص حقیقی و حکمی که هرگونه اعتراض در زمینه داشته باشند، می توانند اعتراض خویش را از تاریخ نشر این اعلان الی هفت روز تقویمی طور کتبی توأم با دلایل آن به ریاست تدارکات وزارت زراعت، آبیاری و مالداری واقع جمال مینه ناحیه سوم، کابل، افغانستان مطابق احکام ماده پنجاهم قانون تدارکات ارائه نمایند. این اطلاعیه به معنی عقد قرارداد نبوده والی تکمیل میعاد فوق الذکر و طی مراحل قانونی بعدی، قرارداد منعقد نخواهد شد.

 <p>د کوهنی، اوبو لگولو و مالداری وزارت وزارت زراعت، آبیاری و مالداری</p>	<p>معینیت مالی و اداری ریاست تهیه و تدارکات امریت تدارکات اجناس و خدمات غیرمشورتی</p>	<p>د افغانستان اسلامی جمهوری دولت دولت جمهوری اسلامی افغانستان</p>
--	---	--

«دعوت به داوطلبی روش باز ملی»

ریاست تهیه و تدارکات وزارت زراعت، آبیاری و مالداری از تمام داوطلبان واجد شرایط دعوت می نماید تا در پروسه داوطلبی پروژه {تدارک اجناس، ترمیم ساحه نمایشگاه و کرایه محل نصب بلبورد برای برگزاری نمایشگاه محصولات زراعتی خزانی ۱۴۰۰ تحت داوطلبی شماره MAIL/PD/NCB/NCS-86/1400} اشتراک نموده و آفرهای سربسته خویش را مطابق شرایط شرطنامه طبق قانون و طرز العمل تدارکات عامه الی ساعت {۱۰:۰۰} قبل از ظهر روز {دوشنبه} مورخ {۴/اسد/۱۴۰۰} ارائه نمایند، آفرهای ناوقت رسیده و انترنیتی قابل پذیرش نمی باشد. تضمین آفر مبلغ (۸۵,۰۰۰) افغانی طبق شرطنامه، و شرایط اهلیت (طبق ماده ۱۷ قانون تدارکات عامه) میباشد.

آدرس مکان جلسه: دفتر جلسات آفرگشایی، منزل دوم تعمیر حفظ و مراقبت عقب ریاست منابع بشری، وزارت زراعت، آبیاری و مالداری

داوطلبان میتوانند اسناد مکمل داوطلبی را از وب سایت NPA.GOV.AF دانلود نمایند، در صورت عدم دانلود از وب سایت، داوطلبان می توانند شرطنامه را در سی دی یا فلش دیسک از امریت تدارکات اجناس و خدمات غیر مشورتی ریاست تهیه و تدارکات واقع تعمیر معینیت مالی و اداری، منزل اول به شکل رایگان بدست آورند.

نوت: جلسه قبل از داوطلبی ساعت ۱۰:۰۰ بجه قبل از ظهر روز چهارشنبه مورخ ۲۳/سرطان/۱۴۰۰ در امریت تدارکات اجناس و خدمات غیر مشورتی ریاست تهیه و تدارکات واقع منزل اول تعمیر معینیت مالی و اداری، وزارت زراعت، آبیاری و مالداری دایر می گردد.

 <p>د کوهنی، اوبو لگولو و مالداری وزارت وزارت زراعت، آبیاری و مالداری</p>	<p>معینیت مالی و اداری ریاست تهیه و تدارکات امریت تدارکات اجناس و خدمات غیرمشورتی</p>	<p>د افغانستان اسلامی جمهوری دولت دولت جمهوری اسلامی افغانستان</p>
--	---	--

صاحب امتیاز و مدیرمسئول: ذکی دریابی zaki.daryabi2@gmail.com

سردبیر چاپی: خادم حسین کریمی ۰۷۸۵۴۲۸۵۴۰

سردبیر آنلاین: الیاس نواندیش

گزارشگران و خبرنگاران: ابودر ملک نژاد، جلیل رونق، سهراب سروش، عابر شایگان، عباس اسدیان، معصومه جعفری، عصمت الله سروش، لطف علی سلطانی، لیاقت لایق، هادی خوشنویس، واجد روحانی و فریضه عالمی

بخش صلح: حسین علی کریمی، عباس عارفی و فاطمه فرامرز

مترجم: جلیل پژواک

ویراستار: شیرمهریار

صفحه آرا: محمدرضا مظفری

ارتباطات و روابط عمومی: محمدحسین جويا شماره تماس: ۰۷۶۷۱۵۲۰۶۲ - ۰۷۹۷۴۳۵۷۷۷

ایمیل: dailyetilaatroz@gmail.com

آدرس: کابل، کارته سه شماره تماس: ۰۷۲۹۱۱۹۵۵۱ - ۰۲۰۲۵۰۰۸۷۲

توزیع: کانون فرهنگی زنگ صبح ۰۷۴۴۰۲۱۹۵۲

قرضه برای شرکت‌های کوچک-متوسط

قرضی بانک برای رشد و پیشرفت کاروبار و پیش برد پروژه های تان قرضه های کوچک و متوسط را با اسانترین شرایط به شما پیشنهاد میکند. تمام تجاران افغان که سه پروژه فعل دارند میتوانند این قرضه که مدت باز پرداخت آن بطور اقساط از یک الی دو سال میباشد، بدست بیاورند.

www.aziziBank.af 1515

عزیزی بانک
Azizi Bank

نهایت ممکن است تأثیر عمیق تری بر جوامع درگیر جنگ داشته باشد.

بالین وجود تحریم‌ها به ندرت به عنوان عنصری از چارچوب راهبردی حل تعارض صورت می‌گیرد. به همین ترتیب، تحریم‌ها اغلب دارای پیامدهای ناخواسته‌ای بر درگیری هستند - بخشی از این امر به دلیل صریح بودن و انعطاف ناپذیری آن‌ها از یک سو و درک تعصب و ناسازگاری از سوی دیگر است. تحریم‌ها اغلب به عنوان تراشه‌های چانه زنی در بازی‌های سیاسی گسترده تر تصور می‌شوند. بسیاری از موارد نشان می‌دهند که تحریم‌ها قادر به دستیابی به تغییر رفتاری خاص نیستند و ناخواسته پویایی درگیری را افزایش می‌دهند. اعمال تحریم می‌تواند نگرش‌ها و رفتارهای درگیری را سخت یا محکم کند، مانند اثر «تجمع بر محور پرچم» که توسط یوهان گالتونگ مشخص شده است. این تأثیرات منفی به ویژه در مواردی که تحریم‌ها با تلاش یک طرف برای منزوی کردن و تضعیف یک دشمن مانند تحریم‌های کشورهای مستقل مشترک المنافع علیه آبخازیا همراه باشد، شدیدتر است.

به نظر می‌رسد اثربخشی تحریم‌ها به عنوان ابزاری برای اقناع به موارد زیر بستگی دارد: الف) چگونگی واکنش رهبران گروه‌های متخاصم و نگرانی آن‌ها از پیامدهای تحریم‌ها بر مردم یا خود آن‌ها. ب) اعتبار تحریم‌های تهدید شده و این که آیا آن‌ها اعمال و اجرا می‌شوند یا نه. ج) اعتبار تحریم کنندگان و به ویژه این که متحدان مهم پشتیبانی آن‌ها را قطع می‌کنند. و د) زمینه سیاسی گسترده تر چگونه انتظارات طرفین را شکل داده است.

معایب تحریم‌ها

لغو تحریم‌ها پس از آن که اعمال و اجرایی می‌شوند، معمولاً طی یک فرایند طولانی و دشوار قابل اجراء است و می‌تواند بسیار پیچیده باشد. بعضی اوقات کسانی که هدف تحریم‌ها هستند، باور ندارند که حتا در صورت رعایت مشروطه‌ها، لغو شوند. برعلاوه، گرچه تهدید به تحریم ممکن است برای تشویق رهبران به تغییر رویکردشان مؤثر باشد، اما پس از اعمال، آن‌ها به شدت متمایل به یک روند هستند. معمولاً دلیل کمی برای تغییر شیوه‌ی طرف‌ها وجود دارد، زیرا آن‌ها قبلاً هزینه‌ی انزوا را پرداخت می‌کنند.

بسیاری از تحریم‌های منفی تعامل را دشوار یا غیرممکن می‌کند، خصوصاً در مواردی که بدون اشاره به درگیری‌های خاص طراحی شده باشد. به عنوان مثال فهرست گروه‌های تروریستی که برای مجازات یا منزوی کردن گروه‌های مسلح که تهدیدهای امنیتی بین‌المللی تلقی می‌شوند، مورد استفاده قرار می‌گیرد، همچنین در مورد بسیاری از گروه‌های مرتبط با درگیری‌های مسلحانه داخلی اعمال می‌شود. در حالی که چنین فهرستی تناقض واضح را نشان می‌دهد، اما به طور معمول توسط گروه منع شده به عنوان تلاشی برای مشروعیت بخشیدن به اهدافشان و نه روش‌هایشان تلقی می‌شود. این امر گاهی می‌تواند مواضع ستیزه‌جویان را محاصره کرده و جناح‌هایی را که می‌خواهند یک استراتژی سیاسی منتهی به حل و فصل منازعات را از طریق حذف گزینه‌ها و راه‌های گفت‌وگو بررسی کنند، ضعیف کند.

پایان

استراتژی‌ها خروج از بن‌بست در مذاکرات و بی‌سببیت تلافی‌فرینی

استراتژی‌های شکستن بن‌بست در مذاکرات صلح؛ تنبیه‌ها و تشویق‌ها (۲)

رساندن تأثیرات مضر بر جمعیت غیرنظامی است که نمونه‌ای از تحریم‌های اقتصادی جامع است. اقداماتی مانند ممنوعیت سفر و مسدود کردن دارایی، سازمان ملل و سایر کشورها را قادر می‌سازد که افراد و نهادهای غیردولتی را هدف قرار دهند. بالین حال، تحریم‌ها - حتا مجازات‌ها - ابزار دقیق نیستند و تأثیر آن‌ها در زمینه‌های مختلف بسیار متفاوت است. یعنی تحریم‌ها گاهی اوقات به عنوان تحریم‌های نامدین درک می‌شوند و مورد استفاده قرار می‌گیرند و هدف اصلی آن‌ها انگ‌زدن - نام‌گذاری و شرم‌ساری - به جای جلوگیری از فعالیت‌های آن‌ها یا گرفتن امتیازات مستقیم است. اعمال مجازات حتا اگر عمدتاً نمادین باشد، می‌تواند تأثیر مهمی در نشانه عدم پذیرش بین‌المللی از کسانی که هنجارهای بین‌المللی را نقض می‌کنند، داشته باشد.

گرچه تحریم‌ها هرگز به عنوان ابزاری برای حل تعارض کافی نیستند (گاهی خود ریشه‌های اصلی درگیری یا نیاز به گفت‌وگو و حل مسأله را برطرف نمی‌کنند)، اما ممکن است در روند حل تعارض نقشی داشته باشند. تهدید به تحریم‌ها ممکن است در جلوگیری از رفتارهای شدید و تشدیدپذیر تأثیرگذار باشد. در برخی موارد، تهدید به تحریم موقعیت نظامی، اقتصادی یا دیپلماتیک استراتژیک طرف‌ها را به اندازه کافی تضعیف می‌کند تا بدانند که با ورود به این روند بیش از فرار از فرایند، آن‌چه در سودان و ساحل عاج دیده می‌شود، به دست می‌آورند.

معمولاً تحریم‌ها به‌ویژه تحریم‌هایی که از جامعه مدنی نشأت می‌گیرند، ممکن است اثرات اجتماعی داشته باشند. این تحریم‌ها این پیام را ارسال می‌کنند که اگر رفتار خاصی ادامه پیدا کند، هدف ممکن است از «گروه مرجع» انتخاب شده خود خارج شود. حتا اگر طرفین به‌سادگی برای شبیه‌سازی مطابقت با فشار بین‌المللی وارد گفت‌وگو شوند، درگیر شدن با مبحث‌های مصالحه، حقوق بشر و صلح در

آخرین لحظه کمک کرد، اما وقتی مشخص شد که حمله از قبل جریان داشته است، تقریباً متوقف شد.

تحریم‌ها

در امتداد طیف ابزارهای سیاسی تدابیری - تهدید یا اعمال - برای تحت فشار قراردادن یکی از طرفین درگیری برای اصلاح رفتار یا موقعیت خود، وجود دارد. این تدابیر با افزایش هزینه‌های سازش ناپذیری، شامل مجموعه‌ای از مجازات‌های رسمی و همچنین انواع دیگر محکومیت و فشار، از جمله مجازات‌های قانونی و دیپلماتیک و همچنین سایر اعتراضات یا مجازات‌های عمدتاً نمادین است.

تحریم‌های رسمی یکی از اصلی‌ترین ابزارهای موجود در جامعه بین‌المللی برای اجرای قوانین و موازین بین‌المللی است. اعمال چنین اقداماتی که معمولاً در دستور کار واکنش‌های بین‌المللی نسبت به درگیری‌ها است، غالباً با این هدف انجام می‌گیرد که رفتارهای غیرقابل قبول را متوقف کنند، نه این که آن‌ها را تشویق به مذاکره در مورد حل و فصل کنند. تحریم‌ها که معمولاً توسط نهادی از یک سازمان بین‌المللی (مانند شورای امنیت سازمان ملل) به تصویب می‌رسد، گه‌گاهی توسط گروهی از دولت‌ها یا به‌طور یک‌جانبه توسط یک کشور یا گروه با نفوذ، مانند ایالات متحده یا اتحادیه اروپا، انجام می‌شود. برخی تحریم‌ها ممکن است از فعالیت‌های جامعه مدنی بین‌المللی ناشی شود، مانند تحریم‌های ورزشی یا فرهنگی چنان‌که علیه آپارتاید آفریقای جنوبی وضع شده بود و این تهدید علیه چین وجود دارد.

هدف استفاده از «تحریم‌ها» که در دهه ۱۹۹۰ به سرعت تکامل یافت، تحریم‌های سازمان ملل برای کالاهای اقتصاد جنگ (مانند الماس، روغن یا الوار) جهت جلوگیری از توانایی‌های جنگ‌سازی بوده است. هدف استفاده از تحریم‌های هدفمند یا «هوشمندانه» به حداقل

آن‌ها با پویایی گسترده‌تر درگیری مسلحانه دارد. بین دستیابی طرف‌های درگیری به اهدافشان از طریق بازیگران خارجی و اقدامات واقعی بازیگران خارجی، تعامل پیچیده‌ای وجود دارد. یک چالش مداوم که باید به‌طور مرتب مدیریت شود، تلاش هر یکی از طرفین برای دستکاری در مداخله خارجی به نفع خودشان است. همان‌طور که در مطالعات موردی در مورد سریلانکا، اسرائیل، گرجستان، اوگاندا و سودان نشان داده شده است، رهبران کشورهای درگیر جنگ ممکن است از مزیت قابل توجهی در این تلاش برخوردار باشند. بالین وجود بازیگران غیردولتی نیز می‌تواند بازی را انجام دهند. در حالی که ممکن است هدف از تحریم‌ها و مشوق‌ها تغییر معادله هزینه/منافع طرفین درگیری و در نتیجه تأثیر در حساب تصمیم‌گیری آن‌ها به نفع پایان دادن به درگیری مسلحانه بین‌شان باشد، اما اغلب نتیجه‌ی اصلی این است که به سیاست نمادین درگیری اضافه شود.

زور

سازمان‌های بین‌المللی یا دولت‌های خارجی گاهی تحت شرایط محافظت از جمعیت و یا برکناری رهبرانی که آن‌ها را تهدید می‌کنند، در شرایط درگیری مداخله نظامی می‌کنند. مأموریت‌های صلح‌آمیز صلح چندجانبه برای نظارت بر مصالحه، یا غیرتوافقی در مواردی که خالی از صلاحیت مؤثر باشد، به‌طور معمول به عنوان ابزاری برای اعمال فشار استفاده نمی‌شود. بالین وجود تهدید مستقیم یا ضمنی به استقرار بدون توافق نیروی مسلح، گاهی در یک رویکرد دیپلماتیک اجباری، برای تحمیل توافق استفاده می‌شود. بالین حال، تهدید یا عملکرد استقرار نیرو ممکن است برای مذاکرات مشکل‌ساز باشد. به عنوان مثال، تهدید جدی ایالات متحده از حمله نظامی به هائیتی در سال ۱۹۹۴ به تأمین توافق در

فاطمه فرامرزی

تنبیه‌ها

ابزارهای سیاسی که می‌توانند دو طرف درگیر جنگ را به میز مذاکره بکشانند و آنان را وادار به امضا و در گام‌های بعدی و نهایی اجرای توافق‌نامه کنند، تنها شامل مشوق‌ها نمی‌شود. هدف این است که در کنار پیشنهاد و ارائه مشوق‌ها و یا در صورت ناکارآمدی آن، می‌توان با اعمال تنبیه‌ها طرف‌های درگیر جنگ را به میز مذاکره کشاند.

نفوذ سیاسی

ابزارهای سیاسی کنش‌گران خارجی را می‌توان در مجموعه از طیف‌های مختلف تصور کرد که هر یک منطق متفاوت از چگونگی دستیابی به تغییر و درجه‌ای از «هرم» شدن برای دستیابی به آن‌ها منعکس می‌کند. در یک انتهای طیف، بیشترین اقدامات قهری، از نیروی صریح گرفته تا اشکال مختلف محدودیت یا فشار تنبیهی وجود دارد. در انتهای دیگر، تدابیری است که کمتر زورگویانه اما مبتنی بر منطق مشابه پاداش و مجازات است که هدف آن تشویق به تغییر رفتار از طریق ارائه مشوق‌های مثبت است. اقدامات غیراجباری و غیرمشروط برای تسهیل تغییرات در روابط و طرز تفکر طرفین، از جمله ایجاد مجامع، آموزش یا ابزار مذاکره برای طرف‌هایی که پذیرای مذاکرات هستند، در انتهای دومی طیف است.

واضح است که مرزها بین حالت‌های مختلف تأثیرگذاری همیشه مشخص نیستند. علاوه بر این، یک ابزار سیاسی ممکن است انواع مختلف تأثیر را درگیر کند. به عنوان مثال تضمین‌های امنیتی که در قسمت اول این گزارش بحث شد، مأموریت‌های پلیس یا کمک‌های مرزی ممکن است به عنوان یک مشوق یا تقویت‌کننده دیده شود، اما با وجود توانایی لازم برای نیرو نیز پشتیبانی می‌شود.

برخلاف تسهیل و تحمیل نیرو، بسیاری از مشوق‌ها و فشارهای موجود در وسط طیف طبق منطق شرط‌بندی اعمال می‌شوند. آن‌ها با اقدامات هدف خود مرتبط هستند: «اگر شما این کار را انجام دهید، ما آن کار را انجام خواهیم داد.» توماس شلینگ می‌گوید که در استفاده از مشروطیت، بازیگران خارجی سعی می‌کنند با تأمین منافع مشروط به تغییر رفتار یا سیاست، حساب هزینه و سود هدف خود را تغییر دهند.

از نظر تئوری، مشروط‌شدن در صورتی موفقیت‌آمیز است که ارزش سود بیش از هزینه‌های همکاری یا هماهنگی با شرایط یا انتظارات متصل باشد. بالین وجود این محاسبات ساده نیست. درگیری‌های مسلحانه برای پیش‌فرض انتخاب منطقی در مورد هزینه‌ها و منافع، مشکلات خاصی ایجاد می‌کند. نخست، طرف‌های درگیری مسلحانه ممکن است با اهداف عمیق ایدئولوژیک یا مبتنی بر ارزش که به‌راحتی قابل تغییر از فشار یا انگیزه‌های خارجی نیستند، ایجاد شوند. دوم، پویایی به دام انداختن - وقتی طرفین متعددی به فقدان استراتژی‌های آشکار به دلیل میزان منابع و تعهدی باشند که قبلاً در آن‌ها سرمایه‌گذاری کرده‌اند - می‌تواند موانعی در سمت‌وسو دهی در مسیر استراتژیک ایجاد کند.

علاوه بر این، موفقیت همه‌ی این ابزارهای سیاسی برای صلح بستگی به نحوه ارتباط

فروشگاه F45
افتتاح شد!

سرک عمومی قلعه فتح الله، بین سرک ۸ و ۹، سعادت پلازا، کابل - افغانستان.

www.F45.af/info